

Arrest

nr. 289 947 van 7 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Naweed AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 mei 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 maart 2023 dient de verzoekende partij, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Het EUODAC-onderzoek wijst uit dat de verzoekende partij op 21 december 2022 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Bulgarije en op 13 februari 2023 in Oostenrijk.

1.3. Op 3 april 2023 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Bulgaarse autoriteiten.

1.4. Op 6 april 2023 stemmen de Bulgaarse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 18 (1) b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.5. Op 23 mei 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18 §1b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer N.W. (...), verder de betrokkene genoemd, geboren op 03.01.1996 en met de Afghaanse nationaliteit, bood zich op 06.03.2023 aan bij onze diensten en diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde op dat moment geen identiteits- of reisdocumenten voor. Betrokkene staat in Bulgarije gekend als N.U. (...), geboren 13.07.1997. In Oostenrijk staat hij gekend als N.W. (...) met geboortedatum 01.01.1997.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot twee treffers in Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 604/2013 verzamelde vingerafdrukken. De eerste treffer toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 21.12.2022 in Bulgarije werden genomen in kader van een verzoek om internationale bescherming. De tweede treffer duidt op het nemen van zijn vingerafdrukken in Oostenrijk op 13.02.2023 eveneens in kader van een verzoek om internationale bescherming.

Betrokkene werd in kader van zijn verzoek gehoord op 29.03.2023. Hij legde toen een kopie van zijn elektronische taskara met nummer 1400-0101-71174 voor. Hij verklaarde dat hij zijn paspoort achterliet bij familie in Iran en dat zijn originele taskara nog in Afghanistan ligt.

Betrokkene verklaarde dat hij verloofd is met A.H. (...), vrouw, vierentwintig à vijfentwintig jaar oud, geboren in Kabul, Afghanistan en die daar verblijft.

Hij verklaarde dat hij geen kinderen heeft. Hij verklaarde dat hij een meerderjarige broer heeft die in Frankrijk verblijft. Verder heeft hij geen gezins- of familieleden in België of andere lidstaten.

Betrokkene verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij Afghanistan ongeveer vijf maanden voordien verliet. Hij trok toen gedurende ongeveer drie dagen met de auto naar Iran, waar hij twee dagen verbleef. Dan reisde hij verder naar Turkije, waar hij na twee dagen verder trok richting Bulgarije, een tocht van ongeveer een week. Hij verbleef tien tot twintig dagen in Bulgarije alvorens verder te reizen naar Servië. Daar verbleef hij twintig à vijfentwintig dagen in een opvangcentrum. Nadien trok hij via Hongarije naar Oostenrijk. Twee dagen na zijn aankomst daar nam hij een trein die via Zwitserland naar Frankrijk ging. Daar nam hij een auto richting België, waar hij een dag voor het indienen van zijn verzoek aankwam. Betrokkene werd tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming indiende. Betrokkene antwoordde dat hij op 28.08.2021 een mail had gestuurd naar de Belgische autoriteiten met de vraag om hem uit Afghanistan te evacueren. Hij verklaarde dat hij naar België wou komen omdat hij gehoord had dat de Belgische regering families zoals die van hem wou helpen.

Hij verklaarde dat hij als procureur op het bureau van de Procureur Generaal van Kabul bij het Opperste Gerechtshof werkte. Hij verklaarde dat de Belgische autoriteiten op zijn mail antwoordden dat hij nog even moest wachten.

Er werd ook gevraagd of de betrokkene, omwille van omstandigheden van opvang en/of van behandeling, bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene uitte bezwaar tegen een terugkeer naar Bulgarije. Hij stelde dat hij er bij binnenkomst gearresteerd werd door de politie en dat ze hem op een gevaarlijke manier hadden geslagen. Hij verklaarde dat ze een soort spray naar zijn gezicht hadden gegooid en ze zeiden dat hij niet in Bulgarije kon blijven en moest terugkeren naar Turkije. Hij verklaarde dat ze hem naar een gesloten centrum brachten waar ze hem nogmaals geslagen hadden, o.a. op zijn rug. Hij verklaarde dat hij, toen

hij vrij gelaten werd, niet alleen inkopen kon doen omdat de mensen zeiden dat ze (i.e. betrokkene en andere vluchtelingen) van een ander land waren en ze er niets mochten kopen.

Verordening 604/2013 is onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De vergelijking van de vingerafdrukken van betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens leverde een resultaat type "1" met betrekking tot Bulgarije en Oostenrijk op. Artikel 24(4) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat code "1" gebruikt wordt bij het indienen van een verzoek om internationale bescherming na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Het Eurodac-resultaat toont derhalve aan dat betrokkene eerst in Bulgarije internationale bescherming vroeg en nadien in Oostenrijk.

Tijdens zijn aanmelding dd. 06.03.2023 maakte betrokkene geen melding van een eerder verzoek om internationale bescherming, noch van het afstaan van zijn vingerafdrukken in een andere lidstaat. Tijdens het persoonlijk onderhoud dd. 29.03.2023 erkende betrokkene dat zijn vingerafdrukken genomen werden in Bulgarije en Oostenrijk. Hij ontkende echter dat hij elders reeds internationale bescherming had gevraagd en stelde dat hij zijn vingerafdrukken onder dwang moest afstaan. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van veertien jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is dus niet vrijblijvend of een vrije keuze maar een verplichting. Het kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse en Oostenrijkse autoriteiten.

Gelet op het bovenstaande waren onze diensten van oordeel dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene bij Oostenrijk of Bulgarije berust. Op 03.04.2023 stuurden we een terugnameverzoek aan de Oostenrijkse en Bulgaarse instanties. Op 06.04.2023 stuurde Oostenrijk ons een weigering tot terugname van betrokkene aangezien Bulgarije op 02.03.2023 had ingestemd om betrokkene terug te nemen, waarop betrokkene onderdook en Oostenrijk de overdrachtstermijn verlengde naar achttien maanden. Bulgarije stuurde op 06.04.2023 eveneens naar onze instanties een akkoord tot terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18 §1b van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 echter dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers ertoe kunnen leiden dat de verzoeker in die lidstaat een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat naar een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Betrokkene verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij reeds in Afghanistan naar België wou komen. Hij verklaarde dat hij er werkte als procureur en dat hij gehoord had dat de Belgische regering families zoals die van hem wou helpen na de machtsovername door de Taliban. Hij verklaarde dat hij op 28.08.2021 via mail aan de Belgische autoriteiten had gevraagd om hem uit Afghanistan te evacueren maar dat hij als antwoord kreeg om nog even te wachten. We merken op dat deze verklaringen geenszins afdoen aan de verantwoordelijkheid van Bulgarije inzake de behandeling van zijn verzoek, noch reden zijn om de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013 toe te passen.

Op 06.04.2023 stemden de Bulgaarse instanties in met de terugname van betrokkene conform artikel 18 §1b van Verordening 604/2013. Ze vragen betrokkene over te dragen via de luchthaven van Sofia. Na overdracht zal betrokkene in Bulgarije zijn verzoek om internationale bescherming kunnen verderzetten. Betrokkene zal gedurende deze procedure gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen. De Bulgaarse autoriteiten zullen betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van betrokkene aan Bulgarije "indirect refoulement" impliceert, merken we op dat Bulgarije partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM, wat betekent dat ervan kan worden uitgaan dat de Bulgaarse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Bulgarije onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er werd niet aannemelijk gemaakt dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Bulgarije staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Bulgaarse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat. Het komt derhalve aan betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Betrokkene uitte geen bezwaar tegen een overdracht aan Bulgarije. Hij stelde dat hij er bij binnenkomst gearresteerd werd door de politie en dat ze hem op een gevaarlijke manier hadden geslagen. Hij verklaarde dat ze een soort spray naar zijn gezicht hadden gegooid en ze zeiden dat hij niet in Bulgarije kon blijven en moest terugkeren naar Turkije. Hij verklaarde dat ze hem naar een gesloten centrum brachten waar ze hem nogmaals geslagen hadden, o.a. op zijn rug. Hij verklaarde dat hij er na zijn

vrijlating geen boodschappen kon doen omdat de Bulgaren zeiden dat hij van een ander land kwam en er niets mocht kopen.

We wensen allereerst op te merken dat betrokkene Bulgarije illegaal binnenkwam vanuit Turkije. In deze context komt het vaak voor dat personen zich met alle macht trachten te onttrekken aan controle en registratie met als doel snel te kunnen doortrekken. Dit wordt tevens geduid door de verklaringen van betrokkene dat hij gedwongen werd in Bulgarije zijn vingerafdrukken af te staan, hetgeen aantoonde dat betrokkene hiertegen enige vorm van verzet toonde. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit. Het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt.

Uit de verklaringen van de betrokkene blijkt tevens dat de Bulgaarse politie hem probeerde terug te drijven naar Turkije. Deze praktijk wordt met andere elementen van de asielprocedure in Bulgarije o.a. belicht in AIDArapporten ("Asylum Information Database"), een project dat mede gecoördineerd wordt door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) (zie Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2022 update", laatste update op 21.04.2023, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/03/AIDA-BG_2022update.pdf, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene).

Het AIDA-rapport maakt melding van problemen om toegang te krijgen tot de asielprocedure aan de Bulgaarse grens. Slechts een zeer klein percentage migranten heeft rechtstreeks toegang tot de procedure en opvang zonder eerst in detentie te worden geplaatst. Het rapport meldt tevens dat er op grote schaal pushbacks plaatsvinden en dat er aan de grens vaak sprake is van fysiek en verbaal geweld (AIDA p.12). Er is wel sprake van een merkbare verbetering bij de registratie van verzoeken om internationale bescherming als verzoekers zich rechtstreeks bij een SAR-centrum aanmelden terwijl in het verleden de registratie van het verzoek hier vaak geweigerd werd (AIDA p.12 en p.30).

Om de onterechte praktijken aan de grens tegen te gaan worden de grenzen en detentiefaciliteiten onaangekondigd gemonitord. Zo bracht het Bulgaarse Helsinki Committee in 2022 wekelijkse monitoringsbezoeken aan de Bulgaars-Turkse grens met financiering van UNHCR (AIDA p.27). Het valt niet te ontkennen dat er onrustwekkende gebeurtenissen plaatsvinden aan de Bulgaarse grenzen. We benadrukken echter dat betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken valt met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijving. Betrokkene zal namelijk aan Bulgarije worden overgedragen conform Verordening 604/2013 nadat de Bulgaarse instanties daartoe hun akkoord gaven. Betrokkene zal naar Bulgarije terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de daaraan verbonden rechten.

Betrokkene verklaarde dat ze hem na binnenkomst in Bulgarije naar een gesloten centrum brachten waar hij tien dagen opgesloten werd en waar ze hem nogmaals geslagen hadden, o.a. op zijn rug. Het AIDA-rapport vermeldt hieromtrent dat verzoekers in detentie kunnen worden geplaatst ten behoeve van de asielprocedure. Deze praktijk is echter beperkt en in 2022 werden slechts 39 verzoekers in deze context in detentie geplaatst. Verzoekers worden meestal na het indienen van een verzoek om internationale bescherming in detentie geplaatst totdat de persoonlijke registratie heeft plaatsgevonden. De meeste personen dienen een verzoek om internationale bescherming in vanuit detentiecentra (AIDA p.87-88). De Bulgaarse wet bepaalt dat de registratie binnen de drie dagen moet plaatsvinden, hetgeen meestal gerespecteerd wordt. Verzoekers worden in deze context doorgaans na zes werkdagen of vier kalenderdagen vrijgelaten (AIDA p. 29).

Betreffende de verklaringen van betrokkene dat hij in Bulgarije na zijn vrijlating geen boodschappen kon doen omdat de Bulgaren zeiden dat hij van een ander land kwam en er niets mocht kopen, merken we op dat geen enkele maatschappij volledig vrij is van discriminatie in welke vorm dan ook. Het feit dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie geeft evenmin aanleiding tot de conclusie dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed zou hebben op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Bulgarije, noch dat de Bulgaarse autoriteiten niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie.

Verder wijzen we erop de betrokkene in Bulgarije klacht had kunnen indienen bij bevoegde instanties betreffende de onredelijke behandeling aldaar. Aangezien betrokkene in Afghanistan als procureur werkte, kunnen we ervan uitgaan dat hij gezien zijn achtergrond zijn grondrechten had willen verdedigen en onheuse praktijken had kunnen aankaarten. Betrokkene verklaarde dat hij na zijn opsluiting aan de

grens naar Sofia werd gebracht. Hij kreeg er tevens een document en een badge met zijn foto, hetgeen wijst op een verblijf in een opvangcentrum. Indien dit het geval was, had betrokkene tevens in het opvangcentrum klacht kunnen indienen. Uit de elementen van het dossier blijkt niet dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde om dit te doen, noch dat hij had getracht dit te doen.

Zoals reeds opgemerkt zal betrokkene aan Bulgarije worden overgedragen volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 en derhalve geen risico lopen op teruggedrijving of geweld aan de Bulgaars-Turkse grens. In het AIDA-rapport lezen we dat verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen in kader van een Dublinprocedure in het algemeen geen problemen ondervinden wat toegang tot het grondgebied betreft. Het SAR (State Agency for Refugees, het agentschap dat verantwoordelijk is voor de opvang van verzoekers) brengt de grenspolitie vooraf op de hoogte van de overdracht en van de opvangplaats van de overgedragen verzoeker (AIDA p.71).

De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moeten krijgen tot opvangfaciliteiten vanaf hun registratie door het SAR. Het recht op opvang is van toepassing op verzoekers in de Dublin-, versnelde en gewone procedure (AIDA p. 69). Als er een lopende procedure om internationale bescherming is, hetgeen in dit dossier het geval is, wordt de verzoeker normaliter overgebracht naar een SAR-opvangcentrum (AIDA p. 45). We erkennen dat de opvangomstandigheden in Bulgarije zeer moeilijk blijven op gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. De afgelopen jaren werd door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit in Bulgarije 5160 plaatsen bedroeg. In december 2022 heeft de nieuwe directie van het agentschap meegedeeld dat de daadwerkelijke capaciteit 3931 plaatsen bedraagt aangezien de overige plaatsen niet geschikt zijn (AIDA p. 14). Van de 3931 geschikte plaatsen waren er in december 2022 2412 ingenomen oftewel 61% (AIDA p. 79). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot opvangcentra en dat deze toegang voor de overige verzoekers afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA p. 45). Indien een verzoeker verdween en zijn asielprocedure in Bulgarije werd stopgezet, hetgeen vaak het geval is bij verzoekers overgedragen onder de Dublinverordening, kan de materiële opvang ook worden ingetrokken. De directie van de opvangcentra kan dan beslissen of een persoon al dan niet opvang krijgt. De betrokkene kan tegen een weigering tot opvang beroep aantekenen en daarbij rechtsbijstand krijgen (AIDA p. 72-73). Het rapport stelt overigens dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken en er vaak kritiek is met betrekking tot de hygiëne (AIDA p. 15). Alle opvangcentra worden sinds mei 2022 op regelmatige basis gedesinfecteerd (AIDA p.15 en p.77). Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers maar klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA p. 72). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 meer inspanningen hebben geleverd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren. Zo voert het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uit en zorgt het ook voor gerichte controles in geval van specifieke klachten (AIDA-rapport p. 78).

Wat betreft het opnieuw toegang krijgen tot de asielprocedure na overdracht, meldt het AIDA-rapport dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in Bulgarije, dat afgebroken werd terwijl het hangende was, na zijn overdracht kan worden heropend (AIDA p.71). Meer informatie omtrent deze procedure lezen we in de factsheet "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria". Deze factsheet van de Bulgaarse autoriteiten werd in april 2023 op de website van de EUAA gepubliceerd en is onderdeel van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation', bekrachtigd in het Strategisch Comité Immigratie, Grenzen en Asiel (SCIFA) van de EU-Raad van 29.11.2022. De lidstaten werd in kader hiervan verzocht informatie te verstrekken die zowel de relevante wettelijke bepalingen als de praktische uitvoering van deze bepalingen weergeeft. Deze verzameling van gegevens gebeurde met toepassing van artikel 5 van de Verordening betreffende het Agentschap voor Asiel van de Europese Unie (EUAA). Volgens deze factsheet wordt bij een overdracht op basis van een terugnameakkoord de asielprocedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld wat betreft de registratie (factsheet p. 6). Verzoekers krijgen bij aankomst in Bulgarije na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (factsheet p. 7). Na overdracht worden de verzoekers er door de grenspolitie schriftelijk van in kennis gesteld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moeten begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming (factsheet p. 1).

De kwaliteit van de asielprocedure in Bulgarije is er de afgelopen jaren op vooruitgegaan waardoor de erkenningsgraden zijn gestegen (AIDA p. 13). Tegen een negatieve beslissing kan binnen de veertien dagen een opschortend beroep worden aangetekend, hetgeen in de praktijk voldoende tijd blijkt voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen, het beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA p. 36). Het SAR verstrekt informatie aan de verzoekers over hoe en waar ze rechtsbijstand kunnen bekomen, zo blijkt uit het verslag van het werkbezoek van onze diensten aan het SAR op 09.02.2023, zie verslag p.6, toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene). In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt

van moeilijkheden met betrekking tot o.a. de betekening van convocaties voor het gehoor en de kwaliteit van het gehoor. Er kan echter niet worden vastgesteld dat het om systematische tekortkomingen gaat. De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor. In 2022 waren er aanhoudende problemen aangaande de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertolking. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar (AIDA p. 33-34). Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure bijstand door een tolk wordt voorzien indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd tevens een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd.

Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. Ook de opleiding van tolken gebeurt via EUAA en wordt mede gefinancierd door de Norwegian Financial Mechanism 2014-2021 (verslag werkbezoek p. 6).

We erkennen dat het AIDA-rapport kritische bemerkingen maakt bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, op deze vlakken problemen kunnen voorkomen niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in kader van deze verordening aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene uitte voornamelijk bezwaar tegen een overdracht aan Bulgarije omwille van de slechte en gewelddadige behandeling door de grenspolitie en omwille van discriminatie. Betrokkene zal echter worden overgedragen conform artikel 18 §1b van Verordening 604/2013 en van de daaraan verbonden rechten kunnen genieten waardoor hij geen risico loopt om te worden blootgesteld aan politiegeweld aan de grens met Turkije of om slachtoffer te worden van een poging tot pushback. Betrokkene maakte ook niet aannemelijk dat er in Bulgarije sprake is van systeemfouten waardoor we niet langer kunnen uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Wat betreft zijn gezondheid maakte betrokkene tijdens zijn aanmelding dd. 06.03.2023 geen melding van klachten. Tijdens het persoonlijk onderhoud dd. 29.03.2023 verklaarde hij dat zijn gezondheid in het algemeen goed is. Hij stelde dat hij jeuk had, dat hij geslagen werd in Bulgarije en last had van zijn ogen maar dat hij niet medisch opgevolgd werd.

We merken op dat betrokkene tot op heden geen medische attesten aanleverde of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Betrokkene maakte ook niet aannemelijk dat er een verband is tussen de slagen die hij kreeg in Bulgarije en zijn medische klachten.

In Bulgarije is toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers bij wet gewaarborgd. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als de Bulgaren. In de praktijk ondervinden verzoekers net als de Bulgaarse bevolking problemen om toegang te krijgen tot gezondheidszorg. De reden hiervoor is de povere staat van het Bulgaarse gezondheidszorgssysteem dat met aanzienlijke materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd. Verzoekers die in kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen kunnen na de heropening van hun verzoek te maken krijgen met vertraging op vlak van toegang tot het gezondheidsstelsel. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA p. 81). Caritas richtte samen met Unicef een mobiele eenheid en zorgde voor een ziekenwagen voor het vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA p. 81-82). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie waarbij wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en/of tot een kwetsbare groep behoren. Personen die geen recht meer hebben op opvang, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (factsheet p. 2). Er zijn van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring

en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Bulgaarse autoriteiten minstens zeven werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 §1 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18 §1b van Verordening 604/2013."

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de terugdrijvingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), op zich en *iuncto* artikel 13 van het EVRM, van de artikelen 4 en 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3, 16 en 17 van de Dublin III-Verordening, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"De verwerende partij is kort door de bocht gegaan en houdt onvoldoende rekening met de buitengewone omstandigheden van verzoeker die een verder verblijf in België rechtvaardigen."

Verzoeker kan zich dan ook niet verzoenen met de motieven in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker en de verklaringen die hij heeft afgelegd over de situatie in Bulgarije.

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet. In casu houdt de verwerende partij onvoldoende rekening met de levenssituatie van verzoeker zoals werd bijgebracht in de stukken van het administratief dossier bij de CGVS.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verwerende partij moet bij het nemen van haar beslissing een evenredigheidstoets in acht nemen. Dit werd onvoldoende gedaan aan de hand van de relevante omstandigheden van het voorliggend geval.

De zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 – 1983, 963.).

De bestreden beslissing is voor verzoeker onaanvaardbaar. Te meer omdat deze niet afdoende is gemotiveerd. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855), en dat zij in rechte en in feite evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De geboden motivering dient steeds in concreto beoordeeld te worden, in het licht van alle gegevens van het administratief dossier.¹

1. Slagen en verwondingen door de Bulgaarse politie: schending art. 3 EVRM

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zich verzette tegen een overname door Bulgarije aangezien hij daar te maken kreeg met slagen en verwondingen door politie. Meer nog, hij stelde dat ze hem gearresteerd hadden bij binnenkomst en dat ze hem op een gevaarlijke manier hadden geslagen.

Ook verklaarde verzoeker dat ze een soort spray naar zijn gezicht hadden gespoten. Hieronder voegt verzoeker foto's van zijn verwondingen. De foto's heeft hij in Bulgarije genomen.

[...]

Op grond van zijn verklaringen en deze bewijsstukken kan dan ook worden vastgesteld dat verzoeker in strijd met artikel 3 EVRM is behandeld.

2. Push-back in combinatie met salgen en verwondingen

Artikel 33 van de Conventie van Genève stelt:

"Art. 33. Verbod tot uitzetting of terugleiding ("refoulement") 1. Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. 2. Op de voordelen van deze bepaling kan evenwel geen aanspraak worden gemaakt door een vluchteling ten aanzien van wie er ernstige redenen bestaan hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van het land waar hij zich bevindt, of die, bij gewijsde veroordeeld wegens een bijzonder ernstig misdrijf, een gevaar oplevert voor de gemeenschap van dat land."

Artikel 33 verbiedt expliciet het push-back beleid van Bulgarije waarvan verzoeker helaas het slachtoffer is geworden. *"Uitzetten of terugleiden naar grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden is verboden."*

Verzoeker is reeds uitgezet naar Turattestenkiye toen hij de eerste keer probeerde Bulgarije binnen te komen. Hieromtrent wenst verzoeker het volgende gedetailleerd weergeven:

Op een bepaald moment werd verzoeker, samen met 18 andere personen, opgepakt aan de grens van Bulgarije. Tijdens deze gebeurtenis werd verzoeker fysiek mishandeld. Er was een hond aanwezig die constant aan het blaffen was. Sommige van de asielzoekers, waaronder verzoeker, werden geslagen, waarbij verzoeker twee klappen in zijn gezicht kreeg. Bovendien werd verzoeker herhaaldelijk geschopt. Vervolgens werd er stok tevoorschijn gehaald en werden de asielzoekers in een cirkel geplaatst. Een voor een werden ze geslagen met de stok. Tijdens deze mishandeling schreeuwden verzoeker en de anderen van de pijn. Op een gegeven moment werd er zelfs een pistool tegen het hoofd van een van de naburige personen geplaatst, en er werden wapens getrokken. Alle asielzoekers moesten hun handen op hun hoofd houden met hun gezicht naar beneden gericht.

Nadien werd verzoeker vastgehouden en kreeg hij een elektroshock met een taser, wat hem hevige pijn bezorgde. Hij schreeuwde luid. Vervolgens werd er met een getrokken pistool gezegd: "ushhhhhj".

Op een gegeven moment arriveerde er een auto. Het was erg koud. Verzoeker voelde zich niet langer als een mens behandeld. Toen de mensen uit de auto stapten, werden zij ook mishandeld. Verzoeker werd tweemaal op zijn rug geslagen. Tijdens dit alles heerste er een koude sfeer en iedereen was aan het huilen. Verzoeker en anderen moesten hun schoenen uittrekken en hun rugzakken en jassen werden afgenomen. Zij werden vervolgens uitgezet in het Turkse grondgebied.

Verzoeker is dan ook getraumatiseerd.

Voorts verwijst verzoeker naar een rapport van Human Rights Watch van 2016:

"Bulgarian law enforcement officials summarily return asylum seekers and migrants to Turkey, often after stealing their belongings and subjecting them to violence."

In research in six countries between October and December 2015, Human Rights Watch interviewed 45 asylum seekers and migrants from Afghanistan, Syria, and Iraq who described 59 incidents of summary returns from Bulgaria to Turkey between March and November. Twenty-six people said they had been beaten by police or bitten by police dogs. All but one said they were stripped of their possessions, in some cases at gunpoint by people they described as Bulgarian law enforcement officials, then pushed back across the border to Turkey."

"Bulgaria needs to end the abuse and unlawful treatment of people seeking protection in Europe," said Lydia Gall, Balkans and Eastern Europe researcher at Human Rights Watch. "The Bulgarian government should immediately put a stop to summary returns, investigate allegations of abuse and pushbacks, and hold those responsible to account."

Fourteen asylum seekers and migrants who had been held in detention in Bulgaria described beatings by guards, lack of adequate food, and unsanitary conditions. Three also described being robbed and, in one case, beaten by Bulgarian law enforcement officials when the person tried to cross from Bulgaria into Serbia."

Human Rights Watch wrote to the Bulgarian Interior Ministry on December 15, raising concerns identified during its research. The Interior Ministry has not yet responded."

Some asylum seekers and migrants described being apprehended by people wearing uniforms and insignia consistent with those worn by Bulgarian law enforcement officials. Others were unable to describe insignia and uniforms because they were apprehended at night, but they said that those responsible for the abuse were wearing uniforms and were often accompanied by dogs. They said that officials stripped them of money and other belongings and took them in police cars to the Turkish border, forcing them to cross back into Turkey. In some cases they were also subjected to violence."

Human Rights Watch documented similar abuses at the Bulgaria-Turkey border and in detention centers in April and September 2014. The Belgrade Center for Human Rights documented similar abuses in

November 2015. The new Human Rights Watch findings suggest that the Bulgarian government has failed to take the necessary action to stop summary expulsions and violence and abuse at its borders and its detention centers.

The migrants said that the pushbacks to Turkey in 46 of the 59 cases involved abusive and violent behavior, including beatings with fists and batons, kicks, and dog bites. In all but one case, asylum seekers and migrants told Human Rights Watch that Bulgarian law enforcement officials thoroughly searched them and took their money, mobile phones, food, drinks, and other items.

Asylum seekers and migrants trying to leave Bulgaria near the Serbian border also described being robbed and, in one case, beaten by people they described as Bulgarian law enforcement officials. They gave detailed accounts of being apprehended by people they understood to be law enforcement officials close to the Serbian border, then being stripped of their money, mobile phones, and other items.

In April 2014, the European Commission opened infringement proceedings against Bulgaria in connection with the allegations of summary returns. The procedure stalled after the Bulgarian authorities flatly denied any wrongdoing despite evidence from Human Rights Watch and other groups. In September 2015, the commission initiated new infringement proceedings against Bulgaria for failure to implement the Qualification Directive, which sets out the minimum standards for the qualification of international protection as well as protection from refoulement, which under international law requires not returning anyone to a country where they would be at risk of being subjected to torture or other cruel or inhuman treatment.

The summary return of asylum seekers before their protection claims are considered violates Bulgaria's obligations under domestic and international law, including the 1951 Refugee Convention, the European Convention on Human Rights, and the European Union Charter of Fundamental Rights, which guarantees the right to asylum." Human Rights Watch, *Bulgaria: Pushbacks, Abuse at Borders*, 20 January 2016, available at: <https://www.refworld.org/docid/56a13dbb10ba.html>

3. Ervaring verzoeker in Bulgarije + actuele situatie Bulgarije

Verzoeker wenst de volgende feiten met betrekking tot de verzorging en leefomstandigheden naar voren brengen:

Verzoeker had dringend verzorging nodig voor zijn handen, maar er was in het gesloten opvangcentrum geen dokter beschikbaar. Bovendien had hij een allergie waarvoor hij verzorging nodig had, maar deze werd hem niet verstrekt. Verzoeker ondervond pijn aan zijn rug, handen en voeten. Hij was immers geslagen geweest. Zijn teennagels waren afgebroken door het vele wandelen en het oversteken van rivieren, waarbij de nagels aan zijn schoenen vast bleven zitten. Ook hiervoor had hij medische verzorging nodig die hem niet werd geboden.

Daarnaast werd verzoeker het recht op een advocaat ontzegd en was er geen tolk beschikbaar gedurende zes dagen. Toen er uiteindelijk een tolk beschikbaar was, was deze van Iraanse afkomst. Het interview duurde een uur en ging voornamelijk over de route die verzoeker had afgelegd.

Wat betreft het eten, kreeg verzoeker zeer beperkte maaltijden. Zo kreeg hij bijvoorbeeld een stukje cake en zoete thee als ontbijt. Als iemand afweek van de rij, werden ze geslagen op hun nagels. Tijdens de lunch kreeg verzoeker een paar sneetjes worst en drie broodjes, waarbij de worst in de soep gebakken was en het niet te eten was. Soms werd er rijst met kool geserveerd. In de avond kreeg verzoeker bonen, rijst, worst en een stukje cake, maar dit was onvoldoende voor hem. Verzoeker heeft aldaar honger geleden, net als andere vluchtelingen.

Wat betreft sanitaire voorzieningen, was er een gebrek aan adequate toilet- en douchefaciliteiten. De wc's waren gesloten van 22:00 tot 6:00 uur en iedereen moest het doen met een flesje. De wc's waren niet schoon en sommige waren verstopt of lekten water op de grond. Het douchen was beperkt tot één uur per dag, met slechts vijf douches beschikbaar voor 200 mensen. Verzoeker kon slechts één keer douchen in een periode van 10 dagen. Het water was koud en de hygiëne in de doucheruimte was slecht, met haren, shampoo-flesjes en stilstaand water. Sommige mensen moesten zelfs onder de kraan staan omdat er geen douches waren.

Wat betreft de slaapomstandigheden, werden 40 mensen in één kamer geplaatst, terwijl er slechts bedden waren voor 20 mensen. In eerste instantie sliep verzoeker op de grond met een vieze matras, maar later kreeg hij een bed toegewezen. Vanwege de pijn en de traumatische ervaringen kon verzoeker echter niet goed slapen. Hij verkeerde in een shocktoestand en mensen urineerden in dezelfde ruimte.

Bovendien werd verzoeker al zijn persoonlijke bezittingen ontnomen, inclusief zijn gsm.

Na 10 dagen in het detentiecentrum van hel (verklaring verzoeker) werd hij overgeplaatst naar het open opvangcentrum waar de situatie volgens verzoeker nog erger was. Meer nog, er was zelfs racisme omdat winkels niets verkochten aan asielzoekers.

Verzoeker heeft dan ook geen vertrouwen in de Bulgaarse instanties.

Zowel wat de voorwaarden van detentie betreft, als het geweld uitgaande van de Bulgaarse politie kan er vastgesteld worden dat er ten aanzien van verzoeker art. 3 EVRM is geschonden en dat dit een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt.

De situatie is momenteel nog steeds schrijnend in Bulgarije. De Dublin-verordening mag niet als een automatisme worden toegepast. Men mag geen persoon uit België verwijderen naar een land waar een reëel risico loopt onderworpen te worden aan handelingen in strijd met artikel 3 EVRM.

De verwerende partij erkent in de bestreden beslissing dat de situatie schrijnend is, maar toch dringt ze aan tot een overname door Bulgarije. Nochtans heeft verzoeker een zeer specifiek profiel en zijn diens verklaringen zeer gedetailleerd.

Ter herinnering, op 3 januari 2014 publiceerde het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) een document waarin de staten die Verordening Dublin toepassen, met aandring gevraagd werd om tijdelijk de overbrenging van asielzoekers naar Bulgarije op te schorten.

De vluchtelingenorganisatie was toen van oordeel dat asielzoekers die worden teruggestuurd naar Bulgarije een reëel gevaar lopen om te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling vanwege de gebrekkige opvangmogelijkheden en de falende asielprocedures.

Voorts kan worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij verschillende beslissingen inzake Dublin ten aanzien van Bulgarije vernietigd werden

- RvV nr. 175 351 van 26 september 2016
- RvV nr. 178 479 van 28 november 2016
- RvV nr. 178 480 van 28 november 2016
- RvV nr. 178 481 van 28 november 2016

Ter zake kan ook worden verwezen naar een beslissing van het Mensenrechtencomité dat oordeelde dat Denemarken de bijzondere kwetsbaarheid van het koppel niet in aanmerking nam. Zo hebben ze een baby van één jaar oud, en heeft de man hartproblemen, waarvoor hij geen medische behandeling kreeg in Bulgarije. Het Comité stelde dat Denemarken er ook niet zomaar van mocht uitgaan dat het koppel dat bescherming heeft in Bulgarije, vandaag dezelfde vorm van bescherming zou krijgen. Bovendien besteedde Denemarken nauwelijks aandacht aan het feit dat ze waren mishandeld door de Bulgaarse autoriteiten en de man slachtoffer was geweest van racistisch geweld waarbij de autoriteiten hem de toegang tot het politiekantoor weigerden om klacht in te dienen.

• Human Rights Committee, R.A.A. en Z.M. tegen Denemarken, Communicatie nr. 2608/2015, 15 December 2016: hierbij oordeelde.

Uit AIDA-rapport 2018 (update maart 2019) inzake Bulgarije blijkt dat de gebrekkige opvangmogelijkheden en de falende asielprocedures niet verbeterd zijn:

“State of the facilities

Living conditions in national reception centres except for Vrazhdebna shelter in Sofia, which was closed indefinitely in December 2018, remain poor and below or at the level of minimum standard threshold in spite of partial renovations periodically conducted by the SAR. Regular and hot water supply and timely repair of utilities and equipment in bathrooms, rooms and common areas remain problematic. Occupants from all reception centres except Vrazhdebna complain about overall poor sanitary conditions, but especially of bedding infested by bedbugs, which regularly cause health issues from constant skin inflammations to sometimes serious allergic conditions. This problem arose after the 2013 influx and has been continuously neglected ever since, with no adequate measures undertaken in order to be eradicated. It is unclear for how long Vrazhdebna will remain closed as the SAR reported closure to have been necessitated by the unaccomplished tendering for shelters’ guarding services. Vrazhdebna for long remained the only facility with decent living conditions and had recently been fully renovated with EU funding.

Food and health

As of 2018 three meals per day are provided in all centres, except to unaccompanied children to whom three meals are served a day. Quality but also quantity of the food is largely contested by the asylum-seeking population in general.

The individual monthly allowance provided for in the law is not provided. The only other assistance provided by the government are sanitary packages. The costs of prescribed medicines, lab tests or other medical interventions which are not covered in the health care package, as well as for purchase of baby formula, diapers and personal hygiene products, are still not covered, thereby raising concerns despite the efforts of the SAR to address them through different approaches.

Activities in the centres

Places for religious worship are now available in all of the reception centres, but not properly maintained. Activities for children are organised in the reception centres, but not regularly and entirely on volunteer and NGO initiatives and projects. Thus, in 2018 Caritas with the support of UNICEF organised unprofessional language training and leisure activities for the children in the reception centres in Sofia and Harmanli.

Physical security

Some level of standardisation has taken place in the intake and registration procedure in reception centres. There is a basic database of residents in place, which is updated on a daily basis.

However, measures to prevent sexual and gender-based violence (SGBV) are not sufficient to properly guarantee the safety and security of the population in the centres. Except for Vrazhdebna shelter in Sofia, which was closed in December 2018, the security of asylum seekers accommodated in reception centres is not fully guaranteed, but least in the case of those accommodated in Voenna Rampa shelter. Asylum seekers from this centre report that during night hours outsiders have access to dormitories without any major obstacles, leading to alcohol consumption, gambling, drug distribution and other illicit trades or disturbances.² Verbal and physical abuse, attacks and robbery committed against asylum seekers in the surroundings of Voenna Rampa shelter, usually not investigated or punished, escalated in 2017 to an extent to provoke a joint letter by numerous non-governmental organisations, requesting the Sofia Police Directorate to step in and take effective preventive and investigative measures as prescribed by the law.³ No response or measures have been engaged by the police in this respect. The situation did not change significantly in 2018.

The law does not limit the length of asylum seekers' stay in a reception centre. Asylum seekers can remain in the centre pending the appeal procedure against a negative decision issued in any of the existing status determination procedures.⁴ In January 2019, the SAR reported to have its reception occupancy at 10%, with 542 occupants in 5,190 places,⁵ compared to 977 occupants at the end of 2017." (AIDA Country Report: Bulgaria, update 15.03.2019, https://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_bg_2018update.pdf)

Amnesty international rapporteert het volgende:

"BULGARIA 2017/2018

Summary detentions, pushbacks and abuses at the border continued. The necessary services were not provided to migrants and refugees, including to unaccompanied children. A climate of xenophobia and intolerance sharply intensified. Roma continued to be at risk of pervasive discrimination.

Refugees' and migrants' rights

The number of refugees and migrants entering Bulgaria declined, but reports of frequent pushbacks, excessive use of force and theft by border police continued. Irregular border crossing remained criminalized resulting in administrative detention of migrants and refugees, including unaccompanied children, who arrived in greater numbers. Human rights organizations documented numerous allegations of ill-treatment of refugees and asylum-seekers and substandard conditions in detention facilities.

In February, local authorities in the town of Elin Pelin refused to receive a Syrian family that had been granted humanitarian status in Bulgaria. The Mayor publicly warned that "Muslims from Syria [were] not welcome" and refused to register the family or issue them with identity documents. Other municipalities expressed a similar unwillingness to accommodate refugees.

In July, the government adopted the Regulation on Integration of Refugees; however, this fell short of providing an effective mechanism for integration. According to UNHCR, the UN refugee agency, the Regulation failed to address the persistent problem of unco-operative municipalities or to propose measures to create more favourable conditions for integration in local communities. It also failed to address the gaps in refugees' access to social housing, family benefits for children or language training, which limited their enjoyment of social and economic rights.

The government issued an order restricting freedom of movement for registered asylum-seekers. Adopted in September, it imposed territorial limits for asylum-seekers in refugee centres, prohibiting them from moving out of prescribed areas.

Although Bulgaria committed to accept 1,302 asylum-seekers from Greece and Italy under the EU emergency relocation scheme, it had only resettled 50 people from Greece by the end of the year. It did not receive any Syrian refugees from Turkey under the EU-Turkey "one-for-one" resettlement deal although it had originally committed to accept 100 people under the scheme.

Children's rights

Reception conditions for unaccompanied refugee and migrant children remained inadequate. Children were routinely denied adequate access to legal representation, translation, health services and psychosocial support. Basic education was not available in the centres and most children were not enrolled in local schools. Limited social and educational activities were available several days a week and organized exclusively by NGOs and humanitarian organizations.

The authorities lacked developed systems for early identification, assessment and referral mechanisms for unaccompanied children. Children often did not have access to qualified legal guardians and legal representation. In February, mayors and **"BULGARIA 2017/2018**

Summary detentions, pushbacks and abuses at the border continued. The necessary services were not provided to migrants and refugees, including to unaccompanied children. A climate of xenophobia and intolerance sharply intensified. Roma continued to be at risk of pervasive discrimination.

Refugees' and migrants' rights

The number of refugees and migrants entering Bulgaria declined, but reports of frequent pushbacks, excessive use of force and theft by border police continued. Irregular border crossing remained criminalized resulting in administrative detention of migrants and refugees, including unaccompanied children, who arrived in greater numbers. Human rights organizations documented numerous allegations of ill-treatment of refugees and asylum-seekers and substandard conditions in detention facilities.

In February, local authorities in the town of Elin Pelin refused to receive a Syrian family that had been granted humanitarian status in Bulgaria. The Mayor publicly warned that "Muslims from Syria [were] not welcome" and refused to register the family or issue them with identity documents. Other municipalities expressed a similar unwillingness to accommodate refugees.

In July, the government adopted the Regulation on Integration of Refugees; however, this fell short of providing an effective mechanism for integration. According to UNHCR, the UN refugee agency, the Regulation failed to address the persistent problem of unco-operative municipalities or to propose measures to create more favourable conditions for integration in local communities. It also failed to address the gaps in refugees' access to social housing, family benefits for children or language training, which limited their enjoyment of social and economic rights.

The government issued an order restricting freedom of movement for registered asylum-seekers. Adopted in September, it imposed territorial limits for asylum-seekers in refugee centres, prohibiting them from moving out of prescribed areas.

Although Bulgaria committed to accept 1,302 asylum-seekers from Greece and Italy under the EU emergency relocation scheme, it had only resettled 50 people from Greece by the end of the year. It did not receive any Syrian refugees from Turkey under the EU-Turkey "one-for-one" resettlement deal although it had originally committed to accept 100 people under the scheme.

Children's rights

Reception conditions for unaccompanied refugee and migrant children remained inadequate. Children were routinely denied adequate access to legal representation, translation, health services and psychosocial support. Basic education was not available in the centres and most children were not enrolled in local schools. Limited social and educational activities were available several days a week and organized exclusively by NGOs and humanitarian organizations.

The authorities lacked developed systems for early identification, assessment and referral mechanisms for unaccompanied children. Children often did not have access to qualified legal guardians and legal representation. In February, mayors and residents of several towns refused to accommodate two unaccompanied refugee children in facilities in their communities. The boys were moved several times and finally separated, causing the younger boy to abscond.

In September, the National Assembly adopted, in the first reading, amendments to the Law on Foreigners. They included an obligation to provide legal representation for all unaccompanied children and to increase the authority of the Social Assistance Directorate in all proceedings involving unaccompanied children who had not applied for international protection. The amendments, however, proposed repealing the requirement for an individual assessment of the best interests of the child before placing children in short-term immigration detention. Human rights organizations warned that the proposals would legitimize the practice of "attaching" unaccompanied children to often unrelated adults travelling in the same group in order to avoid the prohibition of detention of children.

Discrimination

Hate speech and hate crimes continued, directed at minority groups, including Turks and Roma; refugees, asylum-seekers and migrants remained vulnerable to violence and harassment. Discriminatory or xenophobic statements were made during the campaign for parliamentary elections held in March, by candidates and political parties as well as by the coalition of far-right parties, the Patriotic Front, which gained enough seats to enter the government.

Marginalization and widespread discrimination against Roma persisted. They faced systemic obstacles in all aspects of life, including education, health care, housing and employment. Roma children were enrolled in special schools and denied access to mainstream education. High numbers of Roma lacked health insurance and faced persistent barriers to adequate health care and services. The authorities continued the practice of forced evictions without the provision of adequate alternative housing, leaving many families homeless. Human rights organizations documented numerous cases involving ill-treatment and physical abuse of Roma by police. Roma remained over-represented in places of detention. In July, mass anti-Roma demonstrations organized by the Patriotic Front took place in the towns of Asenovgrad and Byala, following a violent incident between a sports youth team and several Roma.

People with disabilities, particularly children, continued to face discrimination and systemic social exclusion, including limited access to education, health services and employment. Those with intellectual disabilities and psychosocial problems were deprived of their legal capacity and the right to independent living and were frequently placed under guardianship or social care institutions without their consent.

Despite numerous threats and simultaneous counter-demonstrations organized by far-right groups, Sofia Gay Pride took place in June under heavy police presence.”
<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/bulgaria/report-bulgaria/>

Deze rapporten bevestigen de verklaringen van cliënt.

Verzoeker heeft dan ook geen enkel vertrouwen in Bulgarije omdat hij zo slecht werd behandeld.

Dat verzoeker kwetsbaar is en medische opvolging nodig heeft, staat vast, aangezien hij reeds verklaarde welke verwondingen hij heeft opgelopen.

Het is voor verzoeker dan ook een raadsel waarom de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker die hem toch zeer kwetsbaar maken. Verzoeker bezit sowieso een kwetsbaar profiel.

Bovendien dient de bekommernissen van verzoeker te worden gelezen in het licht van het arrest MSS tegen Griekenland en België van 21 januari 2011. Met de EHRM-uitspraak in M.S.S. tegen België en Griekenland (no. 30696/09) en de Hof van Justitie-uitspraak N.S. tegen VK (C- 411/10 en C-493/10) van 21 december 2011 Dublin2011 gaf het EHRM belangrijke richting aan uitvoering van het Europese asielrecht. In het licht van het recentere rechtspraak van het EHMR in de zaak Tarakhel t. Zwitserland, heeft verzoeker bovendien recht op individuele garanties.

In het licht van het rechtspraak van het EHMR in de zaak Tarakhel t. Zwitserland, heeft verzoeker bovendien recht op individuele garanties. Minstens had de verwerende partij in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel de situatie van verzoeker moeten onderzoeken, aangezien hij precieze verklaringen aflegde over zijn verblijf in Bulgarije en melding maakte van foltering en/of onmenselijke behandeling.

Ten overvloede, uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Aldus kan worden geconcludeerd dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld.

Verzoeker verwijst verder naar een arrest van uw Raad van 18.11.2019 nr. 228 837 waarbij uw Raad als volgt oordeelde dat de verwerende partij dient te verifiëren of een dergelijke maatregel verenigbaar is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM:

“De Raad wijst er tevens op dat uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat het op het ogenblik is dat verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten neemt dat hij dient te verifiëren of een dergelijke maatregel verenigbaar is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 26 juni 2019, nr. 244.961). In voorliggende zaak kan noch uit de motivering van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier worden afgeleid dat verweerder heeft onderzocht of de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten mogelijk is zonder de bepalingen van artikel 3 van het EVRM te schenden. Dit terwijl uit de stukken waarover verweerder beschikte, en meer specifiek de beslissing van de commissaris-generaal van 17 november 2017, blijkt dat verzoeker niet direct of indirect mag worden teruggedleid naar Gaza en verweerder dus over ernstige aanwijzingen beschikte dat de bepalingen van artikel 3 van het EVRM in casu een beletsel zouden kunnen vormen om de bestreden beslissing te nemen. Waar verweerder aangeeft dat de bestreden beslissing verzoeker niet verplicht om terug te keren naar zijn land van herkomst dient te worden gesteld dat niet blijkt dat verzoeker, aan wie de verplichting wordt opgelegd om binnen de dertig dagen het grondgebied van België en dat van de staten die het Schengenacquis te volle toepassen te verlaten, de mogelijkheid heeft om zich naar enig ander land dan zijn land van herkomst te begeven. Verweerder – die in de bestreden beslissing daarenboven wijst op het feit dat verzoeker niet beschikt over een paspoort met een geldig visum – maakt niet aannemelijk dat hij in voorliggende zaak in redelijkheid vermocht aan te nemen dat verzoeker een keuzemogelijkheid heeft inzake het land waarnaar hij kan terugkeren. Verzoeker kan, gelet op het voorgaande, worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid en dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden. Het Hof van Justitie heeft in een arrest van 16.02.2017 Zaak C-578/16 PPU C.K.E.A geoordeeld dat artikel 4 van het Handvest o.a. als volgt moet worden geïnterpreteerd:

- zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van dat artikel;
- de overdracht van een asielzoeker met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening in omstandigheden waarin die overdracht een reëel en bewezen risico zou inhouden op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene, een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou vormen;
- de autoriteiten van de lidstaat die moet overdragen en, in voorkomend geval, de rechterlijke instanties van die lidstaat iedere ernstige twijfel over de weerslag van de overdracht op de gezondheidstoestand van de betrokkene dienen weg te nemen door de nodige voorzorgsmaatregelen te treffen opdat de

overdracht kan plaatsvinden in omstandigheden waarin de gezondheidstoestand van die persoon passend en voldoende kan worden beschermd. In de hypothese waarin die voorzorgsmaatregelen, gelet op de bijzondere ernst van de aandoening van de betrokken asielzoeker, niet zouden volstaan om te verzekeren dat zijn overdracht geen reëel risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand zal inhouden, moeten de autoriteiten van de betrokken lidstaat de uitvoering van de overdracht van de betrokkene opschorten zolang deze door zijn toestand niet in staat is een dergelijke overdracht te ondergaan;

- de verzoekende lidstaat in voorkomend geval, wanneer hij merkt dat de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker op korte termijn niet zal verbeteren of dat opschorting van de procedure gedurende lange tijd de toestand van de betrokkene achteruit zou kunnen doen gaan, ervoor kan kiezen om het verzoek zelf te behandelen door gebruik te maken van de „discretionaire bepaling” van artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening.” (overweging 96)

Uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake Duitsland tegen Kaveh Puid van 14 november 2013 (zaaknummer C-4/11)³, volgt weliswaar dat een lidstaat die een asielzoeker krachtens de Dublinverordening niet naar een andere lidstaat kan terugsturen omdat hij daar het risico zou lopen op onmenselijke behandeling, niet direct verplicht is om zelf deze asielaanvraag in behandeling te nemen. In dat arrest stelt het Hof van Justitie, in navolging van het N.S./SSHD-arrest, óók dat de procedure waarbij een andere verantwoordelijke staat wordt gezocht niet ten koste mag gaan van de rechtsbescherming van de asielzoeker.

De staat waar de asielzoeker zich bevindt, moet erop toezien, aldus het Hof van Justitie, dat hij ‘een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure waarin de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald onevenredig lang te laten duren’.⁴ Indien nodig, zoals in het geval van verzoeker, dient de staat dan het asielverzoek zelf te behandelen overeenkomstig artikel 3 lid 2 van de Dublin II-Verordening.⁵

Verzoeker kan zich dan ook niet verenigen met de beslissing genomen door de verwerende partij. Uit alles blijkt dat de verwerende partij duidelijk geen oog heeft gehad voor verzoekers individuele situatie.

De verwerende partij was ertoe verplicht om de asielaanvraag van verzoeker in behandeling te nemen. Minstens was de verwerende partij ertoe verplicht om een onderzoek te voeren naar de medische en mentale toestand van verzoeker en risico's die ermee gepaard gaan bij een terugkeer naar Bulgarije. Door dit niet te doen, schendt zij o.a. het motiveringsbeginsel alsook de zorgvuldigheidsplicht die op haar schouders rust.

Het enig middel is gegrond.”

2.2.2. Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van artikel 13 van het EVRM, van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat die middelonderdelen onontvankelijk zijn.

2.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “*afdoende*” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Bulgarije te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor

de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoonst dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C- 411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

De eventuele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Bulgarije vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland*, nr. C-163/17, §§91-92).

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-Verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

De verzoekende partij dient aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM, 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

2.2.5. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij kort door de bocht gaat en onvoldoende rekening houdt met de buitengewone omstandigheden die een verder verblijf in België rechtvaardigen, dat zij zich dan ook niet kan verzoenen met de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar persoonlijke situatie en de verklaringen die zij heeft afgelegd over de situatie in Bulgarije. Zij stelt dat de verwerende partij onvoldoende rekening houdt met haar levenssituatie zoals bijgebracht in de stukken van het administratief dossier bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing onaanvaardbaar is, te meer omdat deze niet afdoende is gemotiveerd. Betreffende de slagen en verwondingen door de Bulgaarse politie en de schending van artikel 3 van het EVRM, betoogt de verzoekende partij dat uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat zij zich verzette tegen een overname door Bulgarije daar zij daar te maken kreeg met slagen en verwondingen door de politie, dat, meer nog, zij stelde dat ze haar gearresteerd hadden bij binnenkomst en haar op gevaarlijke manier hadden geslagen, dat zij ook verklaarde dat ze een soort spray naar haar gezicht hadden gespoten. De verzoekende partij voegt foto's van haar verwondingen en stelt dat zij deze foto's in Bulgarije heeft genomen. Het betreffen twee foto's van opgezwollen ogen van de verzoekende partij, twee foto's van beschadigde teennagels van voeten waaruit niet kan afgeleid worden dat het om de tenen van de

verzoekende partij gaat, een foto van een onderkant van een voet die gerimpeld is waaruit niet kan afgeleid worden dat het om een voet van de verzoekende partij gaat en een foto van een hand waaruit enkel kan opgemaakt worden dat er een kleine vlek in het midden van de hand aanwezig is en waaruit niet kan afgeleid worden dat het om de hand van de verzoekende partij gaat. De verzoekende partij meent dat op grond van haar verklaringen en deze bewijsstukken dan ook kan vastgesteld worden dat zij in strijd met artikel 3 van het EVRM werd behandeld. Verder stelt de verzoekende partij dat artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag expliciet het push-back beleid van Bulgarije waarvan zij helaas het slachtoffer is geworden, verbiedt, dat zij reeds is uitgezet naar Turkije toen zij de eerste keer probeerde Bulgarije binnen te komen, dat zij gedetailleerd wijst op het feit dat zij op een bepaald moment, samen met achttien andere personen, opgepakt werd aan de grens van Bulgarije, dat tijdens deze gebeurtenis, de verzoekende partij fysiek werd mishandeld, dat er een hond aanwezig was die constant aan het blaffen was, dat sommige van de asielzoekers, waaronder zijzelf, werden geslagen waarbij zij twee klappen in het gezicht kreeg, dat zij bovendien herhaaldelijk werd geschopt, dat er vervolgens ook een stok werd tevoorschijn gehaald en de asielzoekers in een cirkel werden geplaatst en dat ze één voor één werden geslagen met een stok, dat tijdens deze mishandeling zij en de anderen schreeuwden van de pijn, dat er op een gegeven moment zelfs een pistool tegen het hoofd van een van de naburige personen werd geplaatst, dat er wapens werden getrokken, dat alle asielzoekers hun handen op hun hoofd moesten houden met hun gezicht naar beneden gericht, dat nadien de verzoekende partij vastgehouden werd en zij een elektroshock kreeg met een taser, wat haar hevige pijn bezorgde en zij luid schreeuwde, dat vervolgens met een getrokken pistool werd gezegd: "ushhhhh", dat op een gegeven moment er een auto arriveerde, dat het erg koud was, dat zij zich niet langer als een mens behandeld voelde, dat toen de mensen uit de auto stapten, zij ook werden mishandeld, dat zij tweemaal op haar rug werd geslagen, dat er tijdens dit alles een koude sfeer heerste en iedereen aan het huilen was, dat zij en de anderen hun schoenen moesten uittrekken en hun rugzakken en jassen werden afgenomen, dat zij vervolgens werden uitgezet naar Turks grondgebied en dat zij dan ook getraumatiseerd is, waarbij zij verwijst naar een rapport van Human Rights Watch van 2016. Betreffende haar ervaring in Bulgarije en de actuele situatie aldaar, wijst de verzoekende partij op de verzorging en de levensomstandigheden en stelt zij dat zij dringend verzorging nodig had voor haar handen, maar er in het gesloten opvangcentrum geen dokter beschikbaar was, dat zij een allergie had waardoor zij verzorging nodig had, maar deze haar niet werd verstrekt, dat zij pijn ondervond aan haar rug, handen en voeten, dat zij immers geslagen was geweest, dat haar teennagels waren afgebroken door het vele wandelen en het oversteken van rivieren, waarbij de nagels aan haar schoenen bleven vastzitten, dat ook hiervoor zij medische verzorging nodig had die haar niet werd geboden. Daarnaast wijst de verzoekende partij erop dat haar het recht op een advocaat werd ontnomen en er geen tolk beschikbaar was gedurende zes dagen, dat toen er eindelijk een tolk beschikbaar was, deze van Iraanse afkomst was en het interview een uur duurde en voornamelijk over de route ging die zij had afgelegd. Wat betreft het eten betoogt de verzoekende partij dat zij zeer beperkte maaltijden kreeg, dat zij bijvoorbeeld een stukje cake en zoete thee kreeg als ontbijt, dat als iemand afweek van de rij, ze werden geslagen op hun nagels, dat zij tijdens de lunch een paar sneetjes worst en drie broodjes kreeg, waarbij de worst in de soep gebakken was en niet te eten was, dat er soms rijst met kool werd geserveerd, dat zij in de avond bonen, rijst, worst en een stukje cake kregen maar dat dit niet voldoende was voor haar, dat zij aldaar honger heeft geleden, net als andere vluchtelingen. Wat betreft de sanitaire voorzieningen stelt de verzoekende partij dat er een gebrek aan adequate toilet- en douchefaciliteiten was, dat de wc's gesloten waren van 22u tot 6u en iedereen het moest doen met een flesje, dat de wc's niet schoon waren en sommige verstopt waren of water lekten op de grond, dat het douchen beperkt was tot één uur per dag met slechts vijf douches beschikbaar voor 200 mensen, dat zij slechts één keer kon douchen in een periode van tien dagen, dat het water koud was en de hygiëne in de doucheruimte slecht met haren, shampoo-flesjes en stilstaand water, dat sommige mensen zelfs onder de kraan moesten staan omdat er geen douches waren. Betreffende de slaapmogelijkheden stelt de verzoekende partij dat er 40 mensen in één kamer werden geplaatst, terwijl er slechts bedden waren voor 20 mensen, dat zij in eerste instantie op de grond sliep met een vieze matras, maar later een bed kreeg toegewezen, dat zij echter vanwege de pijn en de traumatiserende ervaringen niet goed kon slapen, dat zij in een shocktoestand verkeerde en dat mensen in dezelfde ruimte urineerden. Bovendien, zo betoogt de verzoekende partij, werden al haar persoonlijke bezittingen ontnomen, inclusief haar gsm. Zij stelt dat zij na 10 dagen in het detentiecentrum van hel werd overgeplaatst naar het open opvangcentrum waar de situatie nog erger was, meer nog, dat er zelfs racisme was omdat winkels niets verkochten aan asielzoekers, dat zij dan ook geen vertrouwen heeft in de Bulgaarse instanties. De verzoekende partij meent dan ook dat zowel wat de voorwaarden van detentie betreft, als het geweld uitgaande van de Bulgaarse politie er kan vastgesteld worden dat ten aanzien van haar artikel 3 van het EVRM geschonden is en dat dit een onmenselijke of vernederde behandeling uitmaakt, dat de situatie momenteel aldaar nog steeds schrijnend is, dat de Dublin III-Verordening niet als automatisme mag worden toegepast, dat men geen persoon uit België mag verwijderen naar een land waar hij een reëel risico loopt te onderworpen aan behandelingen strijdig met

artikel 3 van het EVRM, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat de situatie schrijnend is doch aandringt op een overname door Bulgarije, dat zij nochtans een specifiek profiel heeft en haar verklaringen zeer gedetailleerd zijn. De verzoekende partij wijst erop dat UNHCR op 3 januari 2014 een document publiceerde waarin de staten die de Dublin III-Verordening toepassen met aandrang worden gevraagd om tijdelijk de overbrenging van asielzoekers naar Bulgarije op te schorten, dat de organisatie toen van oordeel was dat asielzoekers die worden teruggestuurd naar Bulgarije een reëel gevaar lopen om te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling vanwege de gebrekkige opvangmogelijkheden en de falende asielprocedures, waarna de verzoekende partij verwijst naar verschillende arresten van de Raad van 2016. Eveneens wijst de verzoekende partij op een beslissing van het Mensenrechtencomité dat oordeelde dat Denemarken de bijzondere kwetsbaarheid van het koppel niet in aanmerking nam, dat ze een baby van één jaar oud hadden, en de man hartproblemen, waarvoor hij geen medische behandeling kreeg in Bulgarije, dat het Comité van Denemarken stelde dat er ook niet zomaar van uitgegaan mocht worden dat het koppel dat bescherming heeft in Bulgarije, vandaag dezelfde vorm van bescherming zou krijgen, dat bovendien Denemarken nauwelijks aandacht besteedde aan het feit dat ze waren mishandeld door de Bulgaarse autoriteiten en de man slachtoffer was geweest van racistisch geweld waarbij de autoriteiten hem de toegang tot het politiekantoor weigerden om klacht in te dienen. Daarnaast verwijst de verzoekende partij naar en citeert zij uit het AIDA-rapport van 2018 (update maart 2019) inzake Bulgarije waarbij zij stelt dat hieruit blijkt dat de gebrekkige opvangmogelijkheden en falende asielprocedures niet verbeterd zijn. Zij verwijst ook naar en citeert een rapport van Amnesty International dat betrekking heeft op "BULGARIA 2017/2018". Zij betoogt dat deze rapporten haar verklaringen bevestigen, dat zij dan ook geen enkel vertrouwen heeft in Bulgarije omdat zij zo slecht behandeld werd, dat zij kwetsbaar is en medische opvolging nodig heeft, dat dit vaststaat daar zij reeds verklaarde welke verwondingen zij heeft opgelopen, dat het voor haar een raadsel is waarom de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar persoonlijke omstandigheden die haar toch zeer kwetsbaar maken en dat zij sowieso een kwetsbaar profiel bezit. Zij meent dat bovendien haar bekommernissen dienen gelezen te worden in het licht van het arrest MSS tegen Griekenland en België van 21 januari 2011 en stelt dat zij in het licht van de latere rechtspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland, recht heeft op individuele garanties, dat minstens de verwerende partij in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel haar situatie had moeten onderzoeken, aangezien zij precieze verklaringen aflegde over haar verblijf in Bulgarije en melding maakte van foltering en/of onmenselijke behandeling. Ten overvloede betoogt de verzoekende partij dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, dat aldus kan geconcludeerd worden dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld. De verzoekende partij verwijst naar en citeert uit een arrest van de Raad waarbij de Raad, volgens haar, oordeelde dat de verwerende partij dient te verifiëren of een dergelijke maatregel verenigbaar is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM. Zij wijst ook op een arrest van het Hof van Justitie betreffende de interpretatie van artikel 4 van het Handvest en vervolgens op een arrest van het Hof van 2013 waaruit volgt dat weliswaar een lidstaat die een asielzoeker krachtens de Dublin III-Verordening niet naar een andere lidstaat kan terugsturen omdat hij daar het risico zou lopen op onmenselijke behandeling, niet direct verplicht is om zelf de asielaanvraag in behandeling te nemen, dat in dat arrest het Hof ook stelt dat de procedure waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt gezocht niet ten koste mag gaan van de rechtsbescherming van de asielzoeker, dat de staat waar de asielzoeker zich bevindt, erop moet toezien dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker geschonden worden niet erger maakt door de procedure waarin de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald onevenredig lang te laten duren, dat indien nodig, zoals in haar geval, de staat dan het asielverzoek zelf dient te behandelen overeenkomstig artikel 3.2 van de Dublin III-Verordening. De verzoekende partij besluit dat zij zich dan ook niet kan verenigen met de beslissing, dat uit alles blijkt dat de verwerende partij duidelijk geen oog heeft gehad voor haar individuele situatie, dat zij ertoe verplicht was om haar asielaanvraag in behandeling te nemen, dat zij minstens verplicht was een onderzoek te voeren naar de medische en mentale toestand en de risico's die ermee gepaard gaan bij een terugkeer naar Bulgarije, dat door dit niet te doen, de verwerende partij de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

2.2.6. Betreffende de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen en haar individuele omstandigheden motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing als volgt:

"Betrokkene werd in kader van zijn verzoek gehoord op 29.03.2023. Hij legde toen een kopie van zijn elektronische taskara met nummer 1400-0101-71174 voor. Hij verklaarde dat hij zijn paspoort achterliet bij familie in Iran en dat zijn originele taskara nog in Afghanistan ligt. Betrokkene verklaarde dat hij verloofd is met A.H. (...), vrouw, vierentwintig à vijfentwintig jaar oud, geboren in Kabul, Afghanistan en die daar verblijft.

Hij verklaarde dat hij geen kinderen heeft. Hij verklaarde dat hij een meerderjarige broer heeft die in Frankrijk verblijft. Verder heeft hij geen gezins-of familieleden in België of andere lidstaten.

Betrokkene verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij Afghanistan ongeveer vijf maanden voordien verliet. Hij trok toen gedurende ongeveer drie dagen met de auto naar Iran, waar hij twee dagen verbleef. Dan reisde hij verder naar Turkije, waar hij na twee dagen verder trok richting Bulgarije, een tocht van ongeveer een week. Hij verbleef tien tot twintig dagen in Bulgarije alvorens verder te reizen naar Servië. Daar verbleef hij twintig à vijfentwintig dagen in een opvangcentrum. Nadien trok hij via Hongarije naar Oostenrijk. Twee dagen na zijn aankomst daar nam hij een trein die via Zwitserland naar Frankrijk ging. Daar nam hij een auto richting België, waar hij een dag voor het indienen van zijn verzoek aankwam.

Betrokkene werd tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming indiende. Betrokkene antwoordde dat hij op 28.08.2021 een mail had gestuurd naar de Belgische autoriteiten met de vraag om hem uit Afghanistan te evacueren. Hij verklaarde dat hij naar België wou komen omdat hij gehoord had dat de Belgische regering families zoals die van hem wou helpen.

Hij verklaarde dat hij als procureur op het bureau van de Procureur Generaal van Kabul bij het Opperste Gerechtshof werkte. Hij verklaarde dat de Belgische autoriteiten op zijn mail antwoordden dat hij nog even moest wachten.

Er werd ook gevraagd of de betrokkene, omwille van omstandigheden van opvang en/of van behandeling, bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene uitte bezwaar tegen een terugkeer naar Bulgarije. Hij stelde dat hij er bij binnenkomst gearresteerd werd door de politie en dat ze hem op een gevaarlijke manier hadden geslagen. Hij verklaarde dat ze een soort spray naar zijn gezicht hadden gegooid en ze zeiden dat hij niet in Bulgarije kon blijven en moest terugkeren naar Turkije. Hij verklaarde dat ze hem naar een gesloten centrum brachten waar ze hem nogmaals geslagen hadden, o.a. op zijn rug. Hij verklaarde dat hij, toen hij vrij gelaten werd, niet alleen inkopen kon doen omdat de mensen zeiden dat ze (i.e. betrokkene en andere vluchtelingen) van een ander land waren en ze er niets mochten kopen.

(...)

Tijdens zijn aanmelding dd. 06.03.2023 maakte betrokkene geen melding van een eerder verzoek om internationale bescherming, noch van het afstaan van zijn vingerafdrukken in een andere lidstaat. Tijdens het persoonlijk onderhoud dd. 29.03.2023 erkende betrokkene dat zijn vingerafdrukken genomen werden in Bulgarije en Oostenrijk. Hij ontkende echter dat hij elders reeds internationale bescherming had gevraagd en stelde dat hij zijn vingerafdrukken onder dwang moest afstaan. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van veertien jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is dus niet vrijblijvend of een vrije keuze maar een verplichting. Het kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse en Oostenrijkse autoriteiten.

Gelet op het bovenstaande waren onze diensten van oordeel dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene bij Oostenrijk of Bulgarije berust. Op 03.04.2023 stuurden we een terugnameverzoek aan de Oostenrijkse en Bulgaarse instanties. Op 06.04.2023 stuurde Oostenrijk ons een weigering tot terugname van betrokkene aangezien Bulgarije op 02.03.2023 had ingestemd om betrokkene terug te nemen, waarop betrokkene onderdook en Oostenrijk de overdrachtstermijn verlengde naar achttien maanden. Bulgarije stuurde op 06.04.2023 eveneens naar onze instanties een akkoord tot terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18 §1b van Verordening 604/2013.

(...)

Betrokkene verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij reeds in Afghanistan naar België wou komen. Hij verklaarde dat hij er werkte als procureur en dat hij gehoord had dat de Belgische regering families zoals die van hem wou helpen na de machtsovername door de Taliban. Hij verklaarde dat hij op 28.08.2021 via mail aan de Belgische autoriteiten had gevraagd om hem uit Afghanistan te evacueren maar dat hij als antwoord kreeg om nog even te wachten. We merken op dat deze verklaringen geenszins afdoen aan de verantwoordelijkheid van Bulgarije inzake de behandeling van zijn verzoek, noch reden zijn om de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013 toe te passen.

Op 06.04.2023 stemden de Bulgaarse instanties in met de terugname van betrokkene conform artikel 18 §1b van Verordening 604/2013. Ze vragen betrokkene over te dragen via de luchthaven van Sofia. Na overdracht zal betrokkene in Bulgarije zijn verzoek om internationale bescherming kunnen verderzetten. Betrokkene zal gedurende deze procedure gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid

van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen. De Bulgaarse autoriteiten zullen betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming.

(...)

Betrokkene uitte geen bezwaar tegen een overdracht aan Bulgarije. Hij stelde dat hij er bij binnenkomst gearresteerd werd door de politie en dat ze hem op een gevaarlijke manier hadden geslagen. Hij verklaarde dat ze een soort spray naar zijn gezicht hadden gegooid en ze zeiden dat hij niet in Bulgarije kon blijven en moest terugkeren naar Turkije. Hij verklaarde dat ze hem naar een gesloten centrum brachten waar ze hem nogmaals geslagen hadden, o.a. op zijn rug. Hij verklaarde dat hij er na zijn vrijlating geen boodschappen kon doen omdat de Bulgaren zeiden dat hij van een ander land kwam en er niets mocht kopen.

We wensen allereerst op te merken dat betrokkene Bulgarije illegaal binnenkwam vanuit Turkije. In deze context komt het vaak voor dat personen zich met alle macht trachten te onttrekken aan controle en registratie met als doel snel te kunnen doortrekken. Dit wordt tevens geduid door de verklaringen van betrokkene dat hij gedwongen werd in Bulgarije zijn vingerafdrukken af te staan, hetgeen aan toont dat betrokkene hiertegen enige vorm van verzet toonde. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit. Het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt.

Uit de verklaringen van de betrokkene blijkt tevens dat de Bulgaarse politie hem probeerde terug te drijven naar Turkije. Deze praktijk wordt met andere elementen van de asielprocedure in Bulgarije o.a. belicht in AIDArapporten ("Asylum Information Database"), een project dat mede gecoördineerd wordt door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) (zie Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2022 update", laatste update op 21.04.2023, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/03/AIDA-BG_2022update.pdf, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene).

Het AIDA-rapport maakt melding van problemen om toegang te krijgen tot de asielprocedure aan de Bulgaarse grens. Slechts een zeer klein percentage migranten heeft rechtstreeks toegang tot de procedure en opvang zonder eerst in detentie te worden geplaatst. Het rapport meldt tevens dat er op grote schaal pushbacks plaatsvinden en dat er aan de grens vaak sprake is van fysiek en verbaal geweld (AIDA p.12). Er is wel sprake van een merkbare verbetering bij de registratie van verzoeken om internationale bescherming als verzoekers zich rechtstreeks bij een SAR-centrum aanmelden terwijl in het verleden de registratie van het verzoek hier vaak geweigerd werd (AIDA p.12 en p.30).

Om de onterechte praktijken aan de grens tegen te gaan worden de grenzen en detentiefaciliteiten onaangekondigd gemonitord. Zo bracht het Bulgaarse Helsinki Committee in 2022 wekelijkse monitoringsbezoeken aan de Bulgaars-Turkse grens met financiering van UNHCR (AIDA p.27). Het valt niet te ontkennen dat er onrustwekkende gebeurtenissen plaatsvinden aan de Bulgaarse grenzen. We benadrukken echter dat betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken valt met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijving. Betrokkene zal namelijk aan Bulgarije worden overgedragen conform Verordening 604/2013 nadat de Bulgaarse instanties daartoe hun akkoord gaven. Betrokkene zal naar Bulgarije terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de daaraan verbonden rechten.

Betrokkene verklaarde dat ze hem na binnenkomst in Bulgarije naar een gesloten centrum brachten waar hij tien dagen opgesloten werd en waar ze hem nogmaals geslagen hadden, o.a. op zijn rug. Het AIDA-rapport vermeldt hieromtrent dat verzoekers in detentie kunnen worden geplaatst ten behoeve van de asielprocedure. Deze praktijk is echter beperkt en in 2022 werden slechts 39 verzoekers in deze context in detentie geplaatst. Verzoekers worden meestal na het indienen van een verzoek om internationale bescherming in detentie geplaatst totdat de persoonlijke registratie heeft plaatsgevonden. De meeste personen dienen een verzoek om internationale bescherming in vanuit detentiecentra (AIDA p.87-88). De Bulgaarse wet bepaalt dat de registratie binnen de drie dagen moet plaatsvinden, hetgeen meestal gerespecteerd wordt. Verzoekers worden in deze context doorgaans na zes werkdagen of vier kalenderdagen vrijgelaten (AIDA p. 29).

Betreffende de verklaringen van betrokkene dat hij in Bulgarije na zijn vrijlating geen boodschappen kon doen omdat de Bulgaren zeiden dat hij van een ander land kwam en er niets mocht kopen, merken we op dat geen enkele maatschappij volledig vrij is van discriminatie in welke vorm dan ook. Het feit dat er in

individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie geeft evenmin aanleiding tot de conclusie dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed zou hebben op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Bulgarije, noch dat de Bulgaarse autoriteiten niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie.

Verder wijzen we erop de betrokkene in Bulgarije klacht had kunnen indienen bij bevoegde instanties betreffende de onredelijke behandeling aldaar. Aangezien betrokkene in Afghanistan als procureur werkte, kunnen we ervan uitgaan dat hij gezien zijn achtergrond zijn grondrechten had willen verdedigen en onheuse praktijken had kunnen aankaarten. Betrokkene verklaarde dat hij na zijn opsluiting aan de grens naar Sofia werd gebracht. Hij kreeg er tevens een document en een badge met zijn foto, hetgeen wijst op een verblijf in een opvangcentrum. Indien dit het geval was, had betrokkene tevens in het opvangcentrum klacht kunnen indienen. Uit de elementen van het dossier blijkt niet dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde om dit te doen, noch dat hij had getracht dit te doen.

Zoals reeds opgemerkt zal betrokkene aan Bulgarije worden overgedragen volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 en derhalve geen risico lopen op terugdrijving of geweld aan de Bulgaars-Turkse grens.

(...)

Betrokkene uitte voornamelijk bezwaar tegen een overdracht aan Bulgarije omwille van de slechte en gewelddadige behandeling door de grenspolitie en omwille van discriminatie. Betrokkene zal echter worden overgedragen conform artikel 18 §1b van Verordening 604/2013 en van de daaraan verbonden rechten kunnen genieten waardoor hij geen risico loopt om te worden blootgesteld aan politiegeweld aan de grens met Turkije of om slachtoffer te worden van een poging tot pushback.

(...)

Wat betreft zijn gezondheid maakte betrokkene tijdens zijn aanmelding dd. 06.03.2023 geen melding van klachten. Tijdens het persoonlijk onderhoud dd. 29.03.2023 verklaarde hij dat zijn gezondheid in het algemeen goed is. Hij stelde dat hij jeuk had, dat hij geslagen werd in Bulgarije en last had van zijn ogen maar dat hij niet medisch opgevolgd werd.

We merken op dat betrokkene tot op heden geen medische attesten aanleverde of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Betrokkene maakte ook niet aannemelijk dat er een verband is tussen de slagen die hij kreeg in Bulgarije en zijn medische klachten.

In Bulgarije is toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers bij wet gewaarborgd. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als de Bulgaren. In de praktijk ondervinden verzoekers net als de Bulgaarse bevolking problemen om toegang te krijgen tot gezondheidszorg. De reden hiervoor is de povere staat van het Bulgaarse gezondheidszorgssysteem dat met aanzienlijke materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd. Verzoekers die in kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen kunnen na de heropening van hun verzoek te maken krijgen met vertraging op vlak van toegang tot het gezondheidsstelsel. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA p. 81). Caritas richtte samen met Unicef een mobiele eenheid en zorgde voor een ziekenwagen voor het vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA p. 81-82). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie waarbij wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en/of tot een kwetsbare groep behoren. Personen die geen recht meer hebben op opvang, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (factsheet p. 2). Er zijn van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Bulgaarse autoriteiten minstens zeven werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van betrokkene. "

2.2.7. Uit deze motieven blijkt vooreerst duidelijk dat de verwerende partij wel degelijk is uitgaan van de concrete individuele situatie van de verzoekende partij en dat een beoordeling *in concreto* heeft

plaatsgevonden in het licht van de gegevens van het dossier. De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de door haar aangevoerde omstandigheden, waarvan zij meent dat deze een verder verblijf in België rechtvaardigen en dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar persoonlijke situatie en haar verklaringen over haar situatie in Bulgarije.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij onvoldoende rekening houdt met haar levenssituatie zoals bijgebracht in de stukken van het administratief dossier bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, verduidelijkt zij enerzijds niet met welke relevante elementen van haar 'levenssituatie' de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden en anderzijds niet welke stukken zij heeft bijgebracht in het administratief dossier bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In zoverre zij doelt op stukken bijgebracht voor de verwerende partij, laat zij ook na te verduidelijken welke stukken zij had bijgebracht.

In zoverre zij doelt op de een mail die zij stuurde naar de Belgische autoriteiten op 28 augustus 2021, stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij hiermee wel degelijk rekening heeft gehouden en dit als volgt:

“Betrokkene antwoordde dat hij op 28.08.2021 een mail had gestuurd naar de Belgische autoriteiten met de vraag om hem uit Afghanistan te evacueren. Hij verklaarde dat hij naar België wou komen omdat hij gehoord had dat de Belgische regering families zoals die van hem wou helpen.

Hij verklaarde dat hij als procureur op het bureau van de Procureur Generaal van Kabul bij het Opperste Gerechtshof werkte. Hij verklaarde dat de Belgische autoriteiten op zijn mail antwoordden dat hij nog even moest wachten.

(...)

Betrokkene verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij reeds in Afghanistan naar België wou komen. Hij verklaarde dat hij er werkte als procureur en dat hij gehoord had dat de Belgische regering families zoals die van hem wou helpen na de machtsovername door de Taliban. Hij verklaarde dat hij op 28.08.2021 via mail aan de Belgische autoriteiten had gevraagd om hem uit Afghanistan te evacueren maar dat hij als antwoord kreeg om nog even te wachten. We merken op dat deze verklaringen geenszins afdoen aan de verantwoordelijkheid van Bulgarije inzake de behandeling van zijn verzoek, noch reden zijn om de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013 toe te passen.”

De verzoekende partij verduidelijkt – door enkel te betogen dat de verwerende partij onvoldoende rekening houdt met haar levenssituatie zoals bijgebracht in de stukken van het administratief dossier bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen – geenszins waarom deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zouden zijn.

2.2.8. Door betreffende de slagen en verwondingen door de Bulgaarse politie en de schending van artikel 3 van het EVRM, enkel te stellen dat uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat zij zich verzette tegen een overname door Bulgarije daar zij daar te maken kreeg met slagen en verwondingen door de politie, dat, meer nog, zij stelde dat ze haar gearresteerd hadden bij binnenkomst en haar op gevaarlijke manier hadden geslagen, dat zij ook verklaarde dat ze een soort spray naar haar gezicht hadden gespoten – en door aldus enkel haar verklaringen waarmee rekening werd gehouden en over werd gemotiveerd in de bestreden beslissing te herhalen – weerlegt, noch ontkracht zij de motieven weergegeven in punt 2.2.6.

Betreffende het voegen van foto's als bewijs van de verwondingen wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij aangeeft dat zij deze foto's in Bulgarije heeft genomen doch dat zij deze noch ter gelegenheid van haar gehoor, noch op enig ander ogenblik voor het nemen van de bestreden beslissing heeft overgemaakt aan de verwerende partij. Daarnaast stelt de Raad vast dat de foto's niet gepaard gaan met vaststellingen van een arts en dat uit dergelijke foto's, indien al zou kunnen blijken dat het om foto's van het lichaam van de verzoekende partij gaat, niet kan afgeleid worden dat de letsels het gevolg zijn van de behandeling die de verzoekende partij verklaart te hebben moeten ondergaan in Bulgarije. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij meent dat op grond van haar verklaringen en deze bewijsstukken dan ook kan vastgesteld worden dat zij in strijd met artikel 3 van het EVRM werd behandeld. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet dat het niet mogelijk wordt geacht dat de verzoekende partij slechte behandelingen onderging in Bulgarije. Er wordt ook uitdrukkelijk op gewezen dat het AIDA-rapport melding maakt dat *“er op grote schaal pushbacks plaatsvinden en dat er aan de grens vaak sprake is van fysiek en verbaal geweld (AIDA p.12).”* en dat het niet valt te ontkennen *“dat er onrustwekkende gebeurtenissen plaatsvinden aan de Bulgaarse grenzen.”* Echter wordt erop

gewezen dat de verzoekende partij *“in Bulgarije klacht had kunnen indienen bij bevoegde instanties betreffende de onredelijke behandeling aldaar. Aangezien betrokkene in Afghanistan als procureur werkte, kunnen we ervan uitgaan dat hij gezien zijn achtergrond zijn grondrechten had willen verdedigen en onheuse praktijken had kunnen aankaarten. Betrokkene verklaarde dat hij na zijn opsluiting aan de grens naar Sofia werd gebracht. Hij kreeg er tevens een document en een badge met zijn foto, hetgeen wijst op een verblijf in een opvangcentrum. Indien dit het geval was, had betrokkene tevens in het opvangcentrum klacht kunnen indienen. Uit de elementen van het dossier blijkt niet dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde om dit te doen, noch dat hij had getracht dit te doen.”* Ook wordt overwogen dat de verzoekende partij *“zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken valt met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijving”* en dat zij immers *“aan Bulgarije worden overgedragen conform Verordening 604/2013 nadat de Bulgaarse instanties daartoe hun akkoord gaven”* en dat zij naar Bulgarije zal terugkeren in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak zal kunnen maken op de daaraan verbonden rechten. De verzoekende partij betwist deze vaststellingen niet.

Betreffende de bijkomende verklaringen van de verzoekende partij in haar verzoekschrift, stelt de Raad vast dat deze enerzijds een herhaling bevatten van de afgelegde verklaringen, doch dat deze anderzijds een meer gedetailleerde uiteenzetting betreffen over de situatie die zij aankaarte tijdens het gehoor alsook extra elementen inhouden. Doch ook hieromtrent, en betreffende de verwijzing in dit kader naar een rapport van Human Rights Watch van 2016, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de mogelijkheid dat de verzoekende partij slechte behandelingen onderging in Bulgarije en met het feit dat de verzoekende partij mogelijk het slachtoffer werd van een push-back naar Turkije toen zij de eerste keer probeerde Bulgarije binnen te komen, dat de verwerende partij ook uitdrukkelijk wijst op het feit dat het AIDA-rapport melding maakt dat *“er op grote schaal pushbacks plaatsvinden en dat er aan de grens vaak sprake is van fysiek en verbaal geweld (AIDA p.12).”* en dat het niet valt te ontkennen *“dat er onrustwekkende gebeurtenissen plaatsvinden aan de Bulgaarse grenzen.”* Echter wordt erop gewezen dat de verzoekende partij *“in Bulgarije klacht had kunnen indienen bij bevoegde instanties betreffende de onredelijke behandeling aldaar. Aangezien betrokkene in Afghanistan als procureur werkte, kunnen we ervan uitgaan dat hij gezien zijn achtergrond zijn grondrechten had willen verdedigen en onheuse praktijken had kunnen aankaarten. Betrokkene verklaarde dat hij na zijn opsluiting aan de grens naar Sofia werd gebracht. Hij kreeg er tevens een document en een badge met zijn foto, hetgeen wijst op een verblijf in een opvangcentrum. Indien dit het geval was, had betrokkene tevens in het opvangcentrum klacht kunnen indienen. Uit de elementen van het dossier blijkt niet dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde om dit te doen, noch dat hij had getracht dit te doen.”* Ook wordt overwogen dat de verzoekende partij *“zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken valt met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijving”* en dat zij immers *“aan Bulgarije worden overgedragen conform Verordening 604/2013 nadat de Bulgaarse instanties daartoe hun akkoord gaven”* en dat zij naar Bulgarije zal terugkeren in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak zal kunnen maken op de daaraan verbonden rechten. De verzoekende partij betwist door louter een meer gedetailleerde en meer uitgebreide versie van de gebeurtenissen aan de grens naar voren te brengen in haar verzoekschrift deze vaststellingen niet.

De Raad wijst erop dat de verklaringen van de verzoekende partij omtrent de slechte behandelingen die zij zou hebben ondergaan nadat zij op illegale wijze de Bulgaarse grens overschreed, niet *ipso facto* impliceren dat de thans geplande overdracht aan Bulgarije een reëel risico inhoudt op een door artikel 3 van de EVRM verboden behandeling nu de verzoekende partij thans aldus in geheel andere omstandigheden Bulgarije zal binnenkomen, zoals ook wordt aangegeven in de bestreden beslissing.

2.2.9. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij dringend verzorging nodig had voor haar handen, maar er in het gesloten opvangcentrum geen dokter beschikbaar was, dat zij een allergie had waardoor zij verzorging nodig had, maar deze haar niet werd verstrekt, dat zij pijn ondervond aan haar rug, handen en voeten, dat zij immers geslagen was geweest, dat haar teennagels waren afgebroken door het vele wandelen en het oversteken van rivieren, waarbij de nagels aan haar schoenen bleven vastzitten en dat ook hiervoor zij medische verzorging nodig had die haar niet werd geboden, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij deze elementen niet naar voren heeft gebracht bij haar gehoor. Hoewel zij er inderdaad op wees dat zij geslagen werd, heeft zij niet aangehaald dat zij medische verzorging nodig had, nog minder dat hiertoe geen mogelijkheid was. Van een allergie of afgebroken teennagels waarvoor verzorging nodig zou geweest zijn, heeft zij geen melding gemaakt.

Bovendien wordt betreffende het gesloten opvangcentrum gemotiveerd *“Betrokkene verklaarde dat ze hem na binnenkomst in Bulgarije naar een gesloten centrum brachten waar hij tien dagen opgesloten werd en waar ze hem nogmaals geslagen hadden, o.a. op zijn rug. Het AIDA-rapport vermeldt hieromtrent dat verzoekers in detentie kunnen worden geplaatst ten behoeve van de asielprocedure. Deze praktijk is echter beperkt en in 2022 werden slechts 39 verzoekers in deze context in detentie geplaatst. Verzoekers worden meestal na het indienen van een verzoek om internationale bescherming in detentie geplaatst totdat de persoonlijke registratie heeft plaatsgevonden. De meeste personen dienen een verzoek om internationale bescherming in vanuit detentiecentra (AIDA p.87-88). De Bulgaarse wet bepaalt dat de registratie binnen de drie dagen moet plaatsvinden, hetgeen meestal gerespecteerd wordt. Verzoekers worden in deze context doorgaans na zes werkdagen of vier kalenderdagen vrijgelaten (AIDA p. 29).”* De verzoekende partij toont niet aan dat zij als Dublin-terugkeerder voor wie een verzoek om internationale bescherming lopende is in Bulgarije, opnieuw zal terechtkomen in een gesloten centrum.

2.2.10. Bovendien heeft de verzoekende partij tijdens haar verhoor ook verklaard dat haar gezondheid overal goed is, dat zij jeuk heeft, dat zij geslagen werd in Bulgarije en last heeft van haar ogen maar dat zij op dat ogenblik niet wordt opgevolgd. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk, door louter te beweren, en dit pas ter gelegenheid van haar verzoekschrift, dat zij getraumatiseerd is en dat zij medische opvolging nodig heeft, dat zij effectief medische verzorging nodig heeft.

Betreffende de gezondheidstoestand wijst de verwerende partij er in de bestreden beslissing op dat de verzoekende partij tot op het ogenblik van het nemen van die beslissing geen medische attesten aanleverde of andere elementen die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht naar Bulgarije zouden verhinderen of dat gezondheidsredenen een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM alsook dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er een verband is tussen de slagen die zij kreeg in Bulgarije en haar medische klachten. Hieruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een onderzoek heeft verricht naar de medische toestand van de verzoekende partij en de risico's die ermee gepaard gaan bij een terugkeer naar Bulgarije.

De verzoekende partij verklaart ter gelegenheid van haar verzoekschrift en ter terechtzitting dat zij getraumatiseerd is. Zij heeft dit echter geenszins verklaard tijdens haar gehoor en beperkt zich verder zowel ter gelegenheid van haar verzoekschrift als ter terechtzitting tot een louter ongestaafde bewering. Zij toont ook niet aan dat zij opvolging krijgt of nodig heeft.

Ter gelegenheid van haar verzoekschrift legt de verzoekende partij ook foto's voor waarvan zij meent dat deze aantonen dat zij slecht behandeld werd in Bulgarije. De Raad herhaalt dat de foto's niet gepaard gaan met vaststellingen van een arts en dat uit dergelijke foto's, indien al zou kunnen blijken dat het om foto's van het lichaam van de verzoekende partij gaat, niet kan afgeleid worden dat de letsels het gevolg zijn van de behandeling die de verzoekende partij verklaart te hebben moeten ondergaan in Bulgarije. Daarnaast blijkt uit de foto's, indien deze effectief betrekking zouden hebben op de verzoekende partij en op de door haar in Bulgarije ondergane behandeling, geenszins dat de verzoekende partij heden aan bepaalde verwondingen of aandoeningen lijdt, waarvoor zij medische zorg nodig heeft.

Er wordt bovendien in de bestreden beslissing ook nog gewezen op het feit dat toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers bij wet gewaarborgd is in Bulgarije, dat in de praktijk verzoekers, net als Bulgaren, problemen ondervinden om toegang te krijgen omwille van de povere staat van het Bulgaarse gezondheidszorgsysteem, dat in alle opvangcentra in medische basiszorgen wordt voorzien maar de omvang van deze zorgen afhankelijk is van de beschikbaarheid van dienstverleners, dat verzoekers een medisch onderzoek ondergaan bij hun registratie waarbij wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en/of tot een kwetsbare groep behoren, dat personen die geen recht meer hebben op opvang, wel nog recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens de procedure, dat er factoren zijn die een vlotte en adequate toegang tot de gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit niet leidt tot de conclusie dat deze toegang voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht naar Bulgarije een risico meebrengt op een schending van artikel 3 van het EVRM, dat de Dublin III-Verordening ook voorzorgsmaatregelen voorziet, dat in geval van een medische problematiek of speciale noden die informatie wordt neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht wordt gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij niet aantoonde dat een overdracht omwille van haar huidige gezondheidstoestand strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te

weerleggen. Gezien de verzoekende partij betreffende haar gezondheid verklaarde dat haar situatie overal goed is en voorts geen melding maakte van mentale problemen, kwam het de verwerende partij niet toe haar medische en mentale toestand te onderzoeken. Ook uit het administratief dossier blijken geen elementen die zouden nopen tot het voeren van een onderzoek naar de actuele medische en mentale gezondheid van de verzoekende partij. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij werd onderzocht door de centrumarts en blijkt niet dat voormelde arts enig gezondheidsprobleem bij de verzoekende partij heeft vastgesteld.

De verzoekende partij maakt ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk dat zij een kwetsbaar profiel heeft. Door louter te stellen dat dit vaststaat daar zij reeds verklaarde welke verwondingen zij heeft opgelopen, wijst de Raad erop dat uit de loutere verklaringen van de verzoekende partij over opgelopen verwondingen niet zonder meer kan afgeleid worden dat zij een kwetsbaar profiel heeft waarmee rekening dient gehouden te worden bij een beslissing over een overdracht naar Bulgarije, minstens maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt, zoals *supra* reeds vastgesteld, dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij. De verzoekende partij wijst erop dat zij precieze verklaringen aflegde over haar verblijf in Bulgarije en melding maakte van foltering en/of onmenselijke behandeling, en meent dat de verwerende partij hierover geen onderzoek voerde, maar kan, gelet op de vaststellingen in onderhavig arrest, geenszins gevolgd worden. De verwerende partij heeft wel degelijk een onderzoek gevoerd naar en gemotiveerd over de verklaringen van de verzoekende partij over haar verblijf in Bulgarije en over de aldaar ondergane behandelingen.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen sprake is van gezondheidsproblemen waarvoor verzorging nodig is en de verzoekende partij dit ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk maakt. De verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat het vaststaat dat zij kwetsbaar is en medische ondersteuning nodig heeft, doch de Raad stelt vast dat dit nergens uit blijkt.

Voor zover de verzoekende partij betoogt, onder verwijzing naar de Tarakhel-rechtspraak van het EHRM, dat individuele garanties hadden moeten worden gevraagd aan de Bulgaarse autoriteiten, moet er worden op gewezen, zoals hierna zal blijken, dat niet is aangetoond dat er zich in Bulgarije problemen stellen voor wat betreft de opvang en toegang tot de asielprocedure van Dublinterugkeerders. De Tarakhel-rechtspraak kan dan ook niet zonder meer worden doorgetrokken naar de situatie waarin asielzoekers worden overgedragen aan Bulgarije.

2.2.11. Betreffende haar verklaringen dat haar het recht op een advocaat werd ontzegd en er geen tolk beschikbaar was gedurende zes dagen, dat toen er eindelijk een tolk beschikbaar was, deze van Iraanse afkomst was en het interview een uur duurde en voornamelijk over de route ging die zij had afgelegd, dat zij zeer beperkte maaltijden kreeg, dat zij bijvoorbeeld een stukje cake en zoete thee kreeg als ontbijt, dat als iemand afweek van de rij, ze werden geslagen op hun nagels, dat zij tijdens de lunch een paar sneetjes worst en drie broodjes kreeg, waarbij de worst in de soep gebakken was en niet te eten was, dat er soms rijst met kool werd geserveerd, dat zij in de avond bonen, rijst, worst en een stukje cake kregen maar dat dit niet voldoende was voor haar, dat zij aldaar honger heeft geleden, net als andere vluchtelingen, dat er een gebrek aan adequate toilet- en douchefaciliteiten was, dat de wc's gesloten waren van 22u tot 6u en iedereen het moest doen met een flesje, dat de wc's niet schoon waren en sommige verstopt waren of water lekten op de grond, dat het douchen beperkt was tot één uur per dag met slechts vijf douches beschikbaar voor 200 mensen, dat zij slechts één keer kon douchen in een periode van tien dagen, dat het water koud was en de hygiëne in de doucheruimte slecht met haren, shampoo-flesjes en stilstaand water, dat sommige mensen zelfs onder de kraan moesten staan omdat er geen douches waren, dat er 40 mensen in één kamer werden geplaatst, terwijl er slechts bedden waren voor 20 mensen, dat zij in eerste instantie op de grond sliep met een vieze matras, maar later een bed kreeg toegewezen, dat zij echter vanwege de pijn en de traumatiserende ervaringen niet goed kon slapen, dat zij in een shocktoestand verkeerde en dat mensen in dezelfde ruimte urineerden, dat al haar persoonlijke bezittingen werden ontnomen, inclusief haar gsm en dat zij na 10 dagen in het detentiecentrum van hel werd overgeplaatst naar het open opvangcentrum waar de situatie nog erger was, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij deze omstandigheden geenszins heeft aangehaald tijdens het gehoor.

Bovendien werd over het gesloten opvangcentrum gemotiveerd *“Betrokkene verklaarde dat ze hem na binnenkomst in Bulgarije naar een gesloten centrum brachten waar hij tien dagen opgesloten werd en waar ze hem nogmaals geslagen hadden, o.a. op zijn rug. Het AIDA-rapport vermeldt hieromtrent dat*

verzoekers in detentie kunnen worden geplaatst ten behoeve van de asielprocedure. Deze praktijk is echter beperkt en in 2022 werden slechts 39 verzoekers in deze context in detentie geplaatst. Verzoekers worden meestal na het indienen van een verzoek om internationale bescherming in detentie geplaatst totdat de persoonlijke registratie heeft plaatsgevonden. De meeste personen dienen een verzoek om internationale bescherming in vanuit detentiecentra (AIDA p.87-88). De Bulgaarse wet bepaalt dat de registratie binnen de drie dagen moet plaatsvinden, hetgeen meestal gerespecteerd wordt. Verzoekers worden in deze context doorgaans na zes werkdagen of vier kalenderdagen vrijgelaten (AIDA p. 29)." De verzoekende partij toont niet aan dat zij als Dublin-terugkeerder voor wie een verzoek om internationale bescherming lopende is in Bulgarije, opnieuw zal terechtkomen in een gesloten centrum.

Waar zij stelt dat zij werd overgeplaatst naar het open opvangcentrum waar de situatie nog erger was, maakt zij met een dergelijk vaag betoog geenszins aannemelijk dat zij onderworpen geweest is of zal onderworpen worden aan behandelingen strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Ook door het enkel opnieuw verwijzen naar het feit dat er sprake was van racisme doordat winkels niet verkochten aan asielzoekers en te stellen dat zij dan ook geen vertrouwen heeft in de Bulgaarse instanties, weerlegt zij geenszins de motieven in de bestreden beslissing waar wordt gesteld: *"Betreffende de verklaringen van betrokkene dat hij in Bulgarije na zijn vrijlating geen boodschappen kon doen omdat de Bulgaren zeiden dat hij van een ander land kwam en er niets mocht kopen, merken we op dat geen enkele maatschappij volledig vrij is van discriminatie in welke vorm dan ook. Het feit dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie geeft evenmin aanleiding tot de conclusie dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed zou hebben op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Bulgarije, noch dat de Bulgaarse autoriteiten niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Verder wijzen we erop de betrokkene in Bulgarije klacht had kunnen indienen bij bevoegde instanties betreffende de onredelijke behandeling aldaar. Aangezien betrokkene in Afghanistan als procureur werkte, kunnen we ervan uitgaan dat hij gezien zijn achtergrond zijn grondrechten had willen verdedigen en onheuse praktijken had kunnen aankaarten. Betrokkene verklaarde dat hij na zijn opsluiting aan de grens naar Sofia werd gebracht. Hij kreeg er tevens een document en een badge met zijn foto, hetgeen wijst op een verblijf in een opvangcentrum. Indien dit het geval was, had betrokkene tevens in het opvangcentrum klacht kunnen indienen. Uit de elementen van het dossier blijkt niet dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde om dit te doen, noch dat hij had getracht dit te doen."*

2.2.12. De verzoekende partij brengt met haar betoog dan ook geen zwaarwegende gronden aan die aannemelijk maken dat zij bij de overdracht aan Bulgarije om redenen van haar persoonlijk geval zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Er dient te worden besloten dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt bij een overdracht aan Bulgarije vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen. De verzoekende partij levert *prima facie* geen begin van bewijs van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij overdracht naar Bulgarije, omwille van omstandigheden eigen aan haar geval en die zijn te onderscheiden van de algemene behandeling van asielzoekers of Dublinterugkeerders in Bulgarije, het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

De verzoekende partij toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op haar individuele situatie foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn of een schending uitmaken artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

Gelet op voormelde vaststellingen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij verplicht was haar verzoek tot internationale bescherming in behandeling te nemen.

2.2.13. Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Te dezen komt het betoog van de verzoekende partij erop neer dat asielzoekers in Bulgarije onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van

de fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers en behandeling van de asielaanvragen.

De Raad gaat aldus na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Bulgaarse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.2.14. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij, op grond van door haar geconsulteerde bronnen, een onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Bulgaarse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM, doch heeft geoordeeld op grond van de geconsulteerde bronnen: *"We erkennen dat het AIDA-rapport kritische bemerkingen maakt bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, op deze vlakken problemen kunnen voorkomen niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in kader van deze verordening aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."*

2.2.15. De verzoekende partij legt verklaringen af betreffende het recht op een advocaat, de beschikbaarheid van tolken, het eten, de sanitaire en slaapvoorzieningen en het ontnemen van persoonlijke bezittingen in het gesloten detentiecentrum in Bulgarije en houdt voor dat de situatie in het open opvangcentrum nog erger was. Vooreerst stelt de Raad vast dat deze omstandigheden niet eerder naar voren werden gebracht door de verzoekende partij. Voorts weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij met deze verklaringen de motieven in de bestreden beslissing waar wordt gesteld: *"In het AIDA-rapport lezen we dat verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen in kader van een Dublinprocedure in het algemeen geen problemen ondervinden wat toegang tot het grondgebied betreft. Het SAR (State Agency for Refugees, het agentschap dat verantwoordelijk is voor de opvang van verzoekers) brengt de grenspolitie vooraf op de hoogte van de overdracht en van de opvangplaats van de overgedragen verzoeker (AIDA p.71). De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moeten krijgen tot opvangfaciliteiten vanaf hun registratie door het SAR. Het recht op opvang is van toepassing op verzoekers in de Dublin-, versnelde en gewone procedure (AIDA p. 69). Als er een lopende procedure om internationale bescherming is, hetgeen in dit dossier het geval is, wordt de verzoeker normaliter overgebracht naar een SAR-opvangcentrum (AIDA p. 45). We erkennen dat de opvangomstandigheden in Bulgarije zeer moeilijk blijven op gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. De afgelopen jaren werd door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit in Bulgarije 5160 plaatsen bedroeg. In december 2022 heeft de nieuwe directie van het agentschap meegedeeld dat de daadwerkelijke capaciteit 3931 plaatsen bedraagt aangezien de overige plaatsen niet geschikt zijn (AIDA p. 14). Van de 3931 geschikte plaatsen waren er in december 2022 2412 ingenomen oftewel 61% (AIDA p. 79). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot opvangcentra en dat deze toegang voor de overige verzoekers afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA p. 45). Indien een verzoeker verdween en zijn asielprocedure in Bulgarije werd stopgezet, hetgeen vaak het geval is bij verzoekers overgedragen onder de Dublinverordening, kan de materiële opvang ook worden ingetrokken. De directie van de opvangcentra kan dan beslissen of een persoon al dan niet opvang krijgt. De betrokkene kan tegen een weigering tot opvang beroep aantekenen en daarbij rechtsbijstand krijgen (AIDA p. 72-73). Het rapport stelt overigens dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken en er vaak kritiek is met betrekking tot de hygiëne (AIDA p. 15). Alle opvangcentra worden sinds mei 2022 op regelmatige basis gedesinfecteerd (AIDA p.15 en p.77). Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers maar klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA p. 72). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 meer inspanningen hebben geleverd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren. Zo voert het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uit en zorgt het ook voor gerichte controles in geval van specifieke*

klachten (AIDA-rapport p. 78). Wat betreft het opnieuw toegang krijgen tot de asielprocedure na overdracht, meldt het AIDA-rapport dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in Bulgarije, dat afgebroken werd terwijl het hangende was, na zijn overdracht kan worden heropend (AIDA p.71). Meer informatie omtrent deze procedure lezen we in de factsheet “Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria”. Deze factsheet van de Bulgaarse autoriteiten werd in april 2023 op de website van de EUAA gepubliceerd en is onderdeel van de ‘Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation’, bekrachtigd in het Strategisch Comité Immigratie, Grenzen en Asiel (SCIFA) van de EU-Raad van 29.11.2022. De lidstaten werd in kader hiervan verzocht informatie te verstrekken die zowel de relevante wettelijke bepalingen als de praktische uitvoering van deze bepalingen weergeeft. Deze verzameling van gegevens gebeurde met toepassing van artikel 5 van de Verordening betreffende het Agentschap voor Asiel van de Europese Unie (EUAA). Volgens deze factsheet wordt bij een overdracht op basis van een terugnameakkoord de asielprocedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld wat betreft de registratie (factsheet p. 6). Verzoekers krijgen bij aankomst in Bulgarije na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (factsheet p. 7). Na overdracht worden de verzoekers er door de grenspolitie schriftelijk van in kennis gesteld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moeten begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming (factsheet p. 1). De kwaliteit van de asielprocedure in Bulgarije is er de afgelopen jaren op vooruitgegaan waardoor de erkenningsgraden zijn gestegen (AIDA p. 13). Tegen een negatieve beslissing kan binnen de veertien dagen een opschortend beroep worden aangetekend, hetgeen in de praktijk voldoende tijd blijkt voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen, het beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA p. 36). Het SAR verstrekt informatie aan de verzoekers over hoe en waar ze rechtsbijstand kunnen bekomen, zo blijkt uit het verslag van het werkbezoek van onze diensten aan het SAR op 09.02.2023, zie verslag p.6, toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene). In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot o.a. de betekening van convocaties voor het gehoor en de kwaliteit van het gehoor. Er kan echter niet worden vastgesteld dat het om systematische tekortkomingen gaat. De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor. In 2022 waren er aanhoudende problemen aangaande de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertolking. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar (AIDA p. 33-34). Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure bijstand door een tolk wordt voorzien indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd tevens een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. Ook de opleiding van tolken gebeurt via EUAA en wordt mede gefinancierd door de Norwegian Financial Mechanism 2014-2021 (verslag werkbezoek p. 6). We erkennen dat het AIDA-rapport kritische bemerkingen maakt bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, op deze vlakken problemen kunnen voorkomen niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in kader van deze verordening aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”.

2.2.16. Ook door het enkel opnieuw verwijzen naar het feit dat er sprake was van racisme doordat winkels niet verkochten aan asielzoekers en te stellen dat zij dan ook geen vertrouwen heeft in de Bulgaarse instanties, weerlegt zij geenszins de motieven in de bestreden beslissing waar wordt gesteld: “Betreffende de verklaringen van betrokkene dat hij in Bulgarije na zijn vrijlating geen boodschappen kon doen omdat de Bulgaren zeiden dat hij van een ander land kwam en er niets mocht kopen, merken we op dat geen enkele maatschappij volledig vrij is van discriminatie in welke vorm dan ook. Het feit dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie geeft evenmin aanleiding tot de conclusie dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed zou hebben op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Bulgarije, noch dat de Bulgaarse autoriteiten niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Verder wijzen we erop de betrokkene in Bulgarije

klacht had kunnen indienen bij bevoegde instanties betreffende de onredelijke behandeling aldaar. Aangezien betrokkene in Afghanistan als procureur werkte, kunnen we ervan uitgaan dat hij gezien zijn achtergrond zijn grondrechten had willen verdedigen en onheuse praktijken had kunnen aankaarten. Betrokkene verklaarde dat hij na zijn opsluiting aan de grens naar Sofia werd gebracht. Hij kreeg er tevens een document en een badge met zijn foto, hetgeen wijst op een verblijf in een opvangcentrum. Indien dit het geval was, had betrokkene tevens in het opvangcentrum klacht kunnen indienen. Uit de elementen van het dossier blijkt niet dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde om dit te doen, noch dat hij had getracht dit te doen.”

2.2.17. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat de Dublin III-Verordening niet als automatisme mag worden toegepast en dat men geen persoon uit België mag verwijderen naar een land waar hij een reëel risico loopt te onderworpen aan behandelingen strijdig met artikel 3 van het EVRM. Zij meent dat de verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat de situatie schrijnend is, doch niet dermate dat er sprake is van een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij motiveert: *“We erkennen dat het AIDA-rapport kritische bemerkingen maakt bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, op deze vlakken problemen kunnen voorkomen niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in kader van deze verordening aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”* De verzoekende partij stelt dat zij een specifiek profiel heeft, doch verduidelijkt niet welk profiel, nog minder om welke reden zij omwille van dat profiel wel degelijk een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt. Ook waar zij stelt dat haar verklaringen heel gedetailleerd zijn, toont zij geenszins aan dat gedetailleerde verklaringen op zich voldoende zijn om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. De gedetailleerde verklaringen van de verzoekende partij halen bovenstaande conclusie van de verwerende partij alsook de conclusie dat zij het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoon, zoals blijkt uit onderhavig arrest, niet onderuit.

2.2.18. Met het verwijzen naar een document van UNHCR van 3 januari 2014 waarin de staten die de Dublin III-Verordening toepassen met aandrang worden gevraagd om tijdelijk de overbrenging van asielzoekers naar Bulgarije op te schorten daar de organisatie toen van oordeel was dat asielzoekers die worden teruggestuurd naar Bulgarije een reëel gevaar lopen om te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling vanwege de gebrekkige opvangmogelijkheden en de falende asielprocedures, alsook met het verwijzen naar verschillende arresten van de Raad van 2016, naar een beslissing van het Mensenrechtencomité van 15 december 2016 en naar het AIDA-rapport van 2018 (update maart 2019) inzake Bulgarije, waaruit zij bepaalde paragrafen citeert en stelt dat hieruit blijkt dat de gebrekkige opvangmogelijkheden en de falende asielprocedures niet verbeterd zijn, alsook naar een rapport van Amnesty International dat betrekking heeft op “BULGARIA 2017/2018”, waaruit zij bepaalde paragrafen citeert, toont zij geenszins aan dat het oordeel opgenomen in de bestreden beslissing en gegrond op recentere informatie van 2022 en 2023, foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 3 van het EVRM is. Ook door te betogen dat de rapporten die handelen over de situatie in Bulgarije in 2017/2018 haar verklaringen bevestigen, toont zij geenszins aan dat het oordeel opgenomen in de bestreden beslissing en gegrond op recentere informatie van 2022 en 2023, foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 3 van het EVRM is, noch toont zij hiermee het individueel karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Bulgarije in het kader van de Dublin III-Verordening aan.

2.2.19. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Bulgarije zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.2.20. De verzoekende partij wijst op arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie en stelt dat een lidstaat die een asielzoeker conform de Dublin Verordening niet naar een andere lidstaat kan terugsturen omdat hij daar een risico zou lopen op een onmenselijke behandeling, niet direct verplicht is om zelf deze asielaanvraag in behandeling te nemen, doch dat de procedure waarbij een andere

verantwoordelijke lidstaat wordt gezocht niet ten koste mag gaan van de rechtsbescherming van de asielzoeker. De verwijzingen naar deze rechtspraak zijn *in casu* niet relevant daar de verzoekende partij niet aantoonde dat de bestreden beslissing het gevolg is van een procedure waarbij, nadat vastgesteld werd dat de asielzoeker niet naar een bepaalde lidstaat kon worden teruggestuurd omwille van een risico op een onmenselijke behandeling, door België een andere verantwoordelijke lidstaat werd gezocht. Uit de bestreden beslissing blijkt dat Bulgarije de verantwoordelijke lidstaat is voor het behandelen van het asielverzoek van de verzoekende partij. De verzoekende partij slaagt er niet in deze vaststelling te weerleggen of te ontcrachten, zodat er *in casu* geen sprake zal zijn van het zoeken naar een andere verantwoordelijk lidstaat.

2.2.21. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Bulgarije door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan haar geval.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest nr. 228 837 van 18 november 2019 van de Raad. Er blijkt voorts niet dat het gevoerde onderzoek niet volstond of dat enig relevant, concreet gegeven dat alsnog kon wijzen op een dergelijk risico ten onrechte niet in rekening is gebracht.

De verzoekende partij toont niet aan dat er elementen zijn die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Bulgarije omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

2.2.22. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij op het eerste zicht niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 18 van het Handvest, van de artikelen 3, 16 en 17 van de Dublin III-Verordening, van het non-refoulement beginsel, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. ALLISON,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

N. VERMANDER